

1977ல் துவங்கிய ருத்ருப்
பண் ஸ்ருகதைகள், துடர்கதைகள்,
நாவல்கள், மாத இதழ்கள்
வெளியீடு, சன்னைத் துரையில்
யின், மெகா துடர்கள்,
வெள்ளத் துரையில் துரர்ப்பட ன்வாதம்,
துரரக்கதை, வசனம்,
பத்ப்பகம் ருன்று துடர்க்குது..

பூம்புகார் பதிப்பகம்
127 (ப.எண் : 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)
சென்னை - 600 108.
துலைபேசி : 25267543

பூம்புகார் இரைசு

பூம்புகார் பதிப்பகம்

பொருளடக்கம்

1. பூ பூக்கும் ஓசை..... 07
2. நான் மலரோடு தனியாக 91
3. புன்னகை வரம் 177

பூ பூக்கும் ஓசை!

1

திடீர் கோடை மழை. காற்றில் மண் வாசனையை மீறி சாக்கடை நாற்றம். பக்கத்து மாடியில், எடுக்க ஆளில்லாமல் நனைந்தபடி துணிகள். இந்த மழைக்காகக் காத்திருந்து விடுபட்ட மின்கம்பக் காற்றாடி, ரஜினியைக் கடவுளாக ஏற்ற ஒரு ஆட்டோவின் தலையில் இறங்கியது. பண்பலை வரிசையில் மழை தினங்களின் அனுபவம் பற்றி தொலைபேசுச் சொன்னார்கள். மாடி வீட்டு மிக்ஸி சத்தத்துக்குப் பொருத்தமாக பக்கத்து வீட்டிலிருந்து குழந்தையின் அழுகைச் சத்தம். சமையலறை ஜன்னல் கம்பியில் மழைக்கு ஒதுங்கி நின்ற அணிலின் வாயில் ஓர் இலைத்துகள்.

எதையும் ரசிக்க மனமோ நேரமோ இல்லாமல் பரபரப்பாக இட்லித் தட்டில் மாவு ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாள் ஆர்த்தி. ஒரு குழியில் குறைந்தது, அடுத்ததில் வழிந்தது. பால் பாக்கெட் எடுத்து மூலையில் கத்தரித்து பாத்திரத்தில் கொட்டும்போது கொஞ்சம் சிந்தியது. லைட்டர் கொண்டு கேஸ் அடுப்பைப் பற்ற வைக்கப் போராடினாள்.

“சமையல்கட்டு பக்கம் வற்றதே பாவம் மாதிரி நினைக்கிறே. கம்ப்யூட்டர் கத்துக்கற மாதிரி சமையலும் கத்துக்கிட்டா என்ன கேவலம்? இதுவும் ஒரு கலைதான்டி.”

“போரடிக்காதேம்மா, இட்லி வைக்கிறதும், பால் காய்ச்சறதும் ஒரு கலையா?”

கலைதான் என்று இப்போது புரிந்தது. இட்லி மாவை மீண்டும் ஃப்ரிட்ஜுக்குள் வைக்கும்போது மூடி வைக்க வேண்டுமா, திறந்து

வைக்க வேண்டுமா? இட்லி வேக எத்தனை நிமிடங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும்? காகிதத் தட்டுகளை அம்மா எங்கே வைத்திருக்கிறாள்? புறப்படுவதற்குள் மழை நின்று விடுமா? அழைப்பு மணிக்கு உச்சக் கொட்டிக் கொண்டு ஓடினாள்.

“சீனிவாசன்...”

“ரெண்டாவது மாடிங்க.”

கதவை மூடிவிட்டு வருவதற்குள் பாதி பால் பொங்கி வழிந்து... அடச்சே என்றானது. அய்யோ! இந்தப் பூனை எந்தப் பக்கத்திலிருந்து வந்தது? ‘ச்சீ, போ!’ விரட்டினாள். அது மியாவி விட்டு ஓடியது. புகை வந்து விட்டதே... இட்லி சமைந்திருக்குமா? ச்சீ வெந்திருக்குமா?

பிரெட், கை துடைக்கச் சின்ன துண்டு, டார்ச் லைட், அம்மா ஸ்ரீராமஜெயம் எழுதும் நோட்டு, பால் பாய்ண்ட் பேனா, வெந்நீர் என்று நினைவுபடுத்தி எல்லாம் எடுத்து பிளாஸ்டிக் கூடையில் வைத்து செருப்பணிந்தபோது நினைவு வந்து சமையலறைக்கு ஓடி, கதவில் மாட்டி வைத்திருந்த துப்பட்டாவை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள்.

அவ்வளவுதானே, புறப்படலாமா? ச்சே! முக்கியமானதை மறந்தேனே... வங்கியில் பணம் எடுக்க அப்பாவின் கையெழுத்து வேண்டும் அதற்கு செக் புத்தகம் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு லிஃப்ட்டுக்கு வந்தாள். அது எட்டாவது மாடியில் இருந்தது. பொறுமையில்லாமல் படிகளில் இறங்கினாள். கார் பார்க்கிங் பகுதியில் முக்கால்வாசி கார்கள் சென்றிருக்க... மழைக்காக சிலர் ஒதுங்கியிருந்தார்கள். தலையில் பாலிதீன் சற்றிய டயர் வண்டிக்காரனை பெண்கள் குழ்ந்து காய்கறி வாங்கினார்கள். வழக்கமாக வாசலில் நிற்கும் செல்வத்தின் இஸ்திரி வண்டியும் மழைக்காக உள்ளே வந்திருந்தது.

இவளைப் பார்த்ததும் செல்வம், “எப்படிம்மா இருக்காரு அப்பா?” என்றார் அயர்ன் செய்தபடி.

“நாலு நாளா எல்லா டெஸ்ட்டும் எடுத்து முடிச்சிட்டாங்க. இன்னிக்குத்தான் ட்ரீட்மென்ட் ஆரம்பிப்பாங்களாம். சரி, நான் புறப்படறேன்.”

“ஆட்டோ பிடிக்கிறதுக்குள்ள நனைஞ்சிடுவேம்மா. இரு, நம்மாளு இருக்கானா ன்னு பாக்கறேன்” வேட்டி மடிப்பிலிருந்து செல்ஃபோன் எடுத்துப் பேசிவிட்டு, “வர்றான், வெய்ட் பண்ணும்மா.”

இஸ்திரி வண்டிக்கு அடியில் செருகி வைத்திருந்த மர ஸ்டீலை ஆர்த்திக்கு எடுத்துப்போட்ட செல்வம், ஏதோ கேட்க நினைத்துத் தயங்கி அடுத்த துணியைத் தேய்க்கத் துவங்கினார்.

“ஆர்த்தி, உனக்கு எப்பம்மா படிப்பு முடியுது?” என்றார் செல்வம்.

“இப்ப அஞ்சாவது செமெஸ்டர். இன்னும் ஒரு செமெஸ்டர் இருக்கு. மேற்கொண்டு பி.ஜி. பண்ணணும். அம்மா போதுங்கறாங்க. அப்பா வேற முடியாம படுத்துட்டாரு.”

“அப்ப சீக்கிரமே ஜாதகம் எடுத்துடுவாங்க. இல்ல?”

“அதெல்லாம் முடியாதுன்னுட்டேன். வேலைக்குப் போகணும், சம்பாதிக்கணும், என் கால்ல நிக்கணும், மூணு, நாலு வருஷம் போகட்டும். எதுக்கு செல்வம் சிரிக்கிறீங்க?”

“ஒரு வார்த்தை மாறாம இதே மாதிரிதான் உன் அக்காவும் சொன்னா” என்ற செல்வம் அவள் முகம் மாறுவதைப் பார்த்து, “கோவிச்சுக்காதேம்மா, ஞாபகம் வந்துச்சி, சொன்னேன். எல்லாரும் ஒரே மாதிரியா என்ன? ஆமாம், அர்ச்சனா எங்க இருக்கு? திருச்சிலதானே?” என்றார்.

“அங்கதான் இருந்தா. இப்ப அம்பத்தூர்ல இருக்கா. வந்து ஒரு வருஷம் ஆச்சி. ஒரு குழந்தை இருக்கு, தெரியுமில்ல?”

“என்ன குழந்தை? நீ போனியா, பார்த்தியா?”

“பொண்ணு. அப்பாவைப் பத்திதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. வீட்டுக்குப் போகலை, கோயிலுக்குத் தூக்கிட்டு வந்து காட்டினா. நல்ல சிவப்பு.”

“அம்மா?”

“நான் மட்டும்தான் போனேன். போனதை, பாத்ததை வீட்லகூடச் சொல்லலை.”

“இதைச் சாக்கா வெச்சி கோபத்தை சரிபண்ணியிருக்கலாமே. விட்டுட்டியே... என்ன பொண்ணும்மா நீ? சொல்லிருக்க வேணாமா?”

“நான் என்ன சொல்றது? அக்காவே ஃபோன் பண்ணிப் பேசினாளே... ஒரே ஒரு தடவை குழந்தையைத் தூக்கிட்டு வந்து காட்றேன், ஆசீர்வாதம் மட்டும் பண்ணுங்கன்னு அமுதா. அப்பா பாதிலயே ஃபோனை வெச்சிட்டாரு. வீட்லேர்ந்து யாராச்சும் போய்ப் பார்த்தீங்கன்னா... அவங்க அப்படியே போய்டலாம்னு ருத்ரதாண்டவமே ஆடிட்டாரு.”

பெருமூச்சு விட்ட செல்வம், “மனுஷனுக்கு இவ்வளவு வீம்பு கூடாது. கல்யாணமாகி நாலு வருஷமாச்சி. இனி ஏதாச்சும் மாறப் போவதா? போறப்ப என்னத்தை எடுத்துட்டுப் போகப் போறோம்? சரி, அப்பா ஆஸ்பத்திரி இருக்கறது அவளுக்குத் தெரியுமா?”

“சொல்லலை. நான் பேசவேன்னு அம்மாவுக்குத் தெரியும். அம்மா ஒண்ணும் சொல்ல வேணாம்னு சொல்லிட்டாங்க.”

“அவங்க கெடக்கறாங்க. நீ சொல்லு, ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பாக்கச் சொல்லு. ஆட்டோ வந்துடுச்சி, நீ புறப்படு. இவன் பேரு ரவி. நம்பர் வாங்கி வெச்சிக்க. முன்கூட்டி சொன்னா வேற சவாரி போகாம வருவான். நல்ல பையன்.”

ஆட்டோ ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது, செல்வம் சொன்னதுபோல அர்ச்சனாவுக்குத் தகவல் சொல்லி விடலாமா என்று யோசித்தாள் ஆர்த்தி.

‘பதறுவாள். பார்க்கத் துடிப்பாள். தனியாக வரலாம் அல்லது மாமாவுடன் வரலாம். ஆஸ்பத்திரி என்றும் பார்க்காமல் அப்பா அவமானப்படுத்தி விட்டால்? விட்டால் என்ன, கண்டிப்பாக அவமானப்படுத்துவார். ஏற்கெனவே இருவரும் பட்ட அவமானங்கள் போதாதா?’

ஆர்த்தியின் செல்ஃபோன் ஒலித்தது. அய்யோ அக்காதான்.

“ஹாய்க்கா, எப்படி இருக்கே?”

“நல்லாருக்கேன். அம்மா, அப்பா எப்படி இருக்காங்க?”

“அக்கா, அம்மா நல்லாதான் இருக்காங்க. அப்பாவுக்குத் தான்...”

“அப்பாவுக்கு என்ன?”

“உனக்குத்தான் தெரியுமே. கொஞ்ச நாளாவே அடிக்கடி நெஞ்சு வலி வருமே. நாலு நாள் முன்னாடி மொட்டை மாடில நின்று எல்லாரும் சாமி ஊர்வலம் பார்த்துட்டிருந்தோம். திடீர்னு மயக்கம் வருதுன்னு சொன்னாரு, அப்படியே சாய்ஞ்சிட்டாரு. சிவராம் ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட் பண்ணோம். காப்பாத்திட்டாங்க. ரெண்டு நாள் ஐ.சி.யு.ல இருந்தாரு. இப்ப தனி ரூம் குடுத்துட்டாங்க. மைல்ட் அட்டாக்தான் கவலைப்பட வேண்டாம்னு சொன்னாரு டாக்டர். இப்ப நான் ஹாஸ்பிடல்தான் போய்டிருக்கேன்.”

“நாலு நாளாச்சின்றே. ஏண்டி சொல்லலை? பார்த்தியா, நீயும் என்னை ஒதுக்கி வெச்சிட்டே அப்படித்தானே?”

“இல்லக்கா, உன் பேரை எடுத்தாலே அவருக்கு பி.பி. எகிறுது. சொன்னா நீ வந்து பார்க்கணும்னு ஆசைப்படுவே. வந்தா அவரு ஆசையா பேசுவாரா? இல்ல அலட்சியப்படுத்துவாரா? எல்லாருக்கும் கஷ்டம். அதனால்தான்... அக்கா... ப்ளீஸ்... அழாதே...”

“சிவராம் ஹாஸ்பிடல்தானே சொன்னே? ரூம் நம்பர் என்ன?”

“117. அம்மாகூட உங்கிட்ட சொல்ல வேணாம்னுதான் சொன்னாங்க. நீயே ஃபோன் பண்ணிக் கேட்டதுக்கப்புறம் என்னால மறைக்க முடியலை. மாமாவைக் கேளு. நல்லா யோசனை பண்ணிட்டு அப்புறம் வா. ஹாஸ்பிடல் வந்துடுச்சிக்கா. அரை மணி நேரம் கழிச்சி நானே கூப்புடறேன். என்ன?”

முதல் மாடியில் அறை எண் 117-க்குள் வந்தபோது, கட்டிலில் அப்பா இல்லை. அம்மா கையில் சின்னதாக அம்மன் படம் வைத்துக் கொண்டு ஓசை இல்லாமல் பிரார்த்தனையில் இருந்தாள்.

“ஏதோ டெஸ்ட் பண்ணணும்னு கூட்டிக்கிட்டுப், போயிருக்காங்க, ஆர்த்தி. பெரிய டாக்டர் நீ வந்ததும் வந்து பார்க்கச் சொன்னாரு. எங்கிட்டயே சொன்னா என்ன? எதுக்கு உன்னை வரச் சொல்றாரு? பயமா இருக்குடி. எதாச்சும் குண்டைத் தூக்கி போடப் போறாரா?”

அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு டாக்டர் சிவராமின் அறையை நோக்கி நடந்தாள் ஆர்த்தி.

2

இன்னும் உபயோகத்தில் இருக்கும் பழைய தட்டச்சு இயந்திரத்தில் அந்தப் பெண்மணி ஒரு வரி அடிப்பதும், வெள்ளரிப் பிஞ்சை ஒரு கடி கடிப்பதுமாக இருந்தாள். கேஸ் கட்டுக்கள் பிரதானமாக மேஜை முழுக்க அடைத்துக் கொண்டிருப்பது போதாதென்ற சுந்தரேசன் பி.ஏ., பி.எல். வந்ததும் அமரப் போகிற நைலான் வயர் பின்னிய நாற்காலியின் மீதும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. பெண்டுலமாகும் ரிவெக்ஸ் கடிகாரத்தில் பெரிய முள் பதினைந்து நிமிடங்கள் தாமதமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. சுவர் முழுவதும் சந்தனம் தெளிக்கப்பட்ட சுவாமிப் படங்கள். கண்ணாடி பீரோக்களில் புஷ்டியான சட்டப் புத்தகங்கள். சுழலும் மின் விசிறியில் தொங்கும் ஒட்டடை எப்போதும் யார்மீதும் விழலாம். அறையின் மூலையில் கவிழ்க்கப்பட்ட பபிள்டாப் தண்ணீர்க் குடுவைக்குள் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் இல்லை.

காலையில் வீட்டில் படித்து முடித்துவிட்ட செய்தித்தாளை கழுத்தைப் பிடித்து பொழுதைத் தள்ளுவதற்காக சும்மா புரட்டிக் கொண்டிருந்தான் மனோகர். அவன் வைத்ததும் எடுக்கத் தயாராய் கண்ணாடி ஆசாமி அருகில் நின்றார். ஒரு சிகரெட் பிடித்துவிட்டு வந்தால் இருக்கும் ஒரே நாற்காலி பறிபோய்விடும் அபாயம்.

“ஏம்மா, வக்கீல் வர லேட்டாகுமா?”

“இன்னிக்கு ரெண்டு கேசுமே அட்ஜர்ன்மெண்ட்தான். இப்ப வந்துடுவாரு சார்.”

‘இப்ப’வுக்குப் பொருள் ஒரு மணி நேரமா இரண்டு மணி நேரமா என்று கேட்டால் முறைப்பாள். இடவலமாக திரும்பும் மின்விசிறியை தன் பக்கமாக நிறுத்தி விடவும் வாய்ப்புண்டு.

மேலும் அரை மணி விரயத்தில் ஒரு வண்டு விரர்ரென்று நுழைந்து மூவரையும் பரபரப்பாக்கி விட்டு ஜன்னல் வழியாக வெளியேறியதைத் தவிர வேறெதுவும் நிகழாததால் வெறுத்துப் போய் எழுந்த மனோகர் “என்னை ஒன்பது மணிக்கு வரச்சொன்னார். நான் எட்டே முக்காலுக்கே வந்தேன். இப்ப பதினொண்ணு ஆகப்போவது, யாரும் வெட்டியா இல்லைங்க. எல்லாருக்கும் அவங்கவங்க நேரம் முக்கியம். அட்லீஸ்ட் வர லேட்டாகுது சார்னு ஒரு போன் பண்ணிச் சொல்ற நாகரிகமாவது வேணுங்க. நாங்க குடுக்கற ஃபீசல்தான் அவர் சம்பளம் கொடுத்து, நீங்க இப்படி வெள்ளரிக்கா வாங்கித் திங்க முடியுது. புரிஞ்சுக்கங்க” என்று ஆத்திரமாக சொல்ல நினைத்து, “ஒரு டீ குடிச்சிட்டு வர்றேங்க. அதுக்குள்ள சார் வந்துட்டாருன்னா சொல்லுங்க, மறுபடி எங்கயாவது போயிடப் போறாரு” என்று மட்டும் சொல்லி வெளியேறியதும், க. ஆசாமி நாற்காலியை கைப்பற்றி செய்தித்தாள் எடுத்தார்.

அந்தச் சந்திலிருந்து விடுபட்டு, முக்கிய சாலைக்கு வந்து பாதையோர சக்கரவண்டியில் டீ சொல்லிவிட்டு சமோசா எடுத்துக் கடித்தான் மனோகர்.

நூறு பேர் அவனை இடித்துக்கொண்டு நடந்து போனார்கள். திருமண அழைப்பிதழ் வாங்க கையைப் பிடித்து இழுத்து கடைகளுக்குள் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். விரித்துக் கவிழ்த்த குடைகளுக்குள் கைக்குட்டை, ஸேஃப் டிபின், ரெஃப்ரிஜிரேட்டர் மேல் ஒட்டும் ஸ்டிக்கர், ரிமோட் கண்ட்ரோல் கவர், காது குடையும் பட்ஸ், முப்பது நிறங்களில் தெரியும் குளிர் கண்ணாடி, ஒரே வாரத்தில் கிழியும் செல்போன் பவுச், ஐந்து ரூபாய்க்கு ஆறு பேனா, சென்னை - சுலப வழிகாட்டி என்று சகலமும் விற்பனைக் கொண்டிருந்தார்கள். சாலைக்கு அந்தப் பக்கம் சிவப்பு கட்டடங்களுக்குள் நீதிக்காக பேசிக்கொண்டு, பயந்துகொண்டு, வாங்கிக் கொண்டு, கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

மனோகர் ஊதி ஊதி டீ குடித்தபோது செல்போன் ஒலித்தது. பெயர் பார்த்தான். இந்த வாகன சத்தத்தில் ஒரு எழவும் புரியாது.

துண்டித்தான். காசு கொடுக்கும்போது மீண்டும் அடித்தது. மீண்டும் துண்டித்து மக்கள் வெள்ளத்தில் நீந்தி விலகி எச்சரிக்கையாக நாய்க்குட்டியை கடந்து வக்கீல் அலுவலகம் வந்தபோது சுந்தரேசன் வந்திருந்தார்.

“உக்காருங்க மனோகர்” என்றார். கண்ணாடி புரிந்துகொண்டு எழுந்ததும், மனோகர் அமர்ந்து, “என்ன சார்? அக்ரிமெண்ட் படிச்சிப் பார்த்தீங்களா?” என்றான்.

“படிச்சேன் சார்.”

“மனோகர், நீங்க என்ன படிச்சிருக்கேள்?” என்றார்.

“பி.எஸ்ஸி. சார்.”

“அக்ரிமெண்ட்ல கையெழுத்து போடறதுக்கு முன்னாடி என்னை மாதிரி ஒரு லாயர்கிட்ட காட்டியிருக்க வேணாமோ? ஒரு டிஸ்பியூட்ன்னு வர்றப்ப ஓடி வர்றேளே?”

“ஒரு நம்பிக்கைதான் சார். அவரை எனக்கு ரொம்ப நாளா தெரியும்.”

“தெரிஞ்சுவாதான் சார் துரோகம் செய்வாங்க. முன்ன பின்ன தெரியாதவங்க எப்படித் துரோகம் செய்ய முடியும்? ஒரு வரிகூட உங்களுக்குச் சாதகமா இல்ல சுவாமி. செமத்தியா பிளான் பண்ணி வார்த்தைகளைப் போட்டுக்கான்.”

“அதுவும் உங்களை மாதிரி ஒரு வக்கீல்தானே சார் செஞ்சிருக்க முடியும்?”

“ஆமாம். கேக்கறத செஞ்சிக் குடுக்கத்தானே நாங்க இருக்கோம். நியாயம், நீதின்னு பாடம் எடுத்துட்டிருக்க நாங்க என்ன பள்ளிக்கூட வாந்தியாரா? இப்பல்லாம் ஸ்கூல்ல கூட நீதி போதனை கிளாஸ் இல்லையே...”

“சரி, என்ன செய்யலாம்?”

“கேஸ் போட்டு ஒரு நாலஞ்ச வருஷம் இழுக்கலாம். ஆனா நிக்காது. தோத்துடுவோம். கோர்ட்டு ஃபீஸ், என் ஃபீஸ்னு உங்களுக்குச் செலவாகும். பருப்பு வேகாது. ஆனா அவனுக்கு மன உளைச்சல் தரலாம். மாதம் ஒரு தடவை கோர்ட்டுக்கு அலையறது ஒரு நியூசன்ஸ் இல்லையா?”

“எனக்கு பணம் வருமா சார்?”

“பேராது. இதை ஏன் ஒப்பனா சொல்றேன் தெரியுமோ? நீங்க என் நண்பர் அனுப்பி வெச்சு வந்திருக்கீங்க. வேற நபரா இருந்தா வாங்க, மோதிருவோம்னு உசுப்பேத்தி ஃபால்ஸ் ஹோப் குடுத்துருவேன். உங்களைப் பார்த்தா பாவமா இருக்கு... ஏற்கெனவே ஏமாந்திருக்கீங்க, விட்டுருங்கோ.”

“பதினேழு லட்சம் சார். எப்படி விடறது? வேற வழியே இல்லையா?”

“இருக்கு. கட்டப் பஞ்சாயத்து.”

“அவரே அந்த மாதிரி ஆள்தான் சார்.”

“அப்ப கடைசியா ஒரு வழி இருக்கு. தன்மானம் பார்க்கப்படாது. செய்வீங்களா நீங்க?”

“சொல்லுங்க...”

“திருப்பதி ஏடு கொண்டலவாடுன்னு விழுந்து கும்பிடற தில்லையா? இப்போ அவன்தான் கடவுள்ளு நினைச்சு சாஷ்டாங்கமா கால்ல விழுந்து கும்புட்டு, யப்பா, உன்னோட மோத என்னால ஆகாதுப்பா, குடுக்கறதைக் குடுப்பான்னு கெஞ்ச வேண்டியதுதான்.”

மனோகர் எழுந்து கொண்டான், “உங்களுக்கு நான் எவ்வளவு சார் தரணும்?”

“பொதுவா இந்த மாதிரி லீகல் கன்சல்டேஷனுக்கு தவுசண்ட் குறைஞ்சி யாரும் வாங்கறதில்லை. ஃபைவ் ஹண்ட்ரெட் குடுங்க, போதும். நம்பிக்கை இருந்தா திருக்கொள்ளிக்காடு பொங்கு சனீஸ்வரரைப் பார்த்து ஒரு எள்ளு தீபம் ஏத்தி வெச்சிட்டு வாங்க.”

அவரது கடைசி வரிகளை முதுகில் வாங்கிக் கொண்டு, சந்தில் இறங்கியபோது, மீண்டும் செல்போன் ஒலித்தது. ஓரமாக டிரான்ஸ்ஃபார்மர் அருகில் ஒதுங்கி ஆன் செய்தான்.

“என்னடி?”

“ரெண்டு தடவை பண்ணேன். ஏங்க கட் பண்ணீங்க?”

“எவ வீட்டுலயேர் படுத்திருந்தேன். இப்பத்தான் எடுக்க முடிஞ்சது. போதுமா விளக்கம்?”

ஃபோனை அணைத்துவிட்டு வேகமாக நடந்து பைக்கை நிறுத்தியிருந்த இடத்திற்கு வந்தான். இவன் வண்டியைச் சுலபமாக எடுக்க முடியாதபடி ஒரு கார் நிறுத்தப்பட்டிருக்க... கெட்ட வார்த்தை சொல்லியபடியே வேண்டுமென்றே பைக்கை அந்த வண்டியின் கதவில் அழுத்தமாக கோடு போட்டு வெளியில் எடுத்தான்.

சிக்னலுக்கு வண்டியை நிறுத்தியபோது, அருகில் நின்ற டிரான்ஸ்பிக் கான்ஸ்டபிளிடம், “சார், பக்கத்துல டாஸ்மார்க் கடை எங்கே இருக்கு?” என்றான்.

“என்னய்யா போஸ்ட் ஆபீசுக்கு வழி கேக்கற மாதிரி கேக்கறே?”

“என்ன தப்பா கேட்டுட்டேன்? அரசாங்கம் நடத்தற ஒரு கடையைப் பத்தி ஒரு அரசாங்க ஊழியர்கிட்ட கேக்கக்கூடாதா? அது நல்லா லாபம் சம்பாதிச்சாதான் உங்களுக்கு போனஸ் அதிகமா தரமுடியும்.”

“திமிரா? வண்டியை ஓரங்கட்டு. லைசன்ஸ் காமி.”

“வேற என்ன தெரியும் உங்களுக்கு? போங்க சார்.” சிவப்பு மாறும் முன்பே வண்டியை சீறிக் கிளப்பிச் சென்ற மனோகர் பத்தாவது நிமிடம் அந்த மதுக்கடை சைடில் இருந்த கேவலமான பாரில் நுழைந்தான்.

பிளாஸ்டிக் தம்ளரில் விஸ்கி ஊற்றி, தண்ணீர் பாக்கெட்டை பல்லால் கத்தரித்து அதில் பீச்சி, ஊறுகாய் நக்கிக் கொண்டு குடிக்கத் துவங்கினான்.

கொத்துக் கொத்தாகவும் தனியாகவும் நின்றபடி, உச்சமாகச் சிரித்தபடி, விசம்பியபடி, வாந்தி எடுத்தபடி, சவால் விட்டபடி, டான்ஸ் ஆடியபடி, தலைக்கு மேல் சிகரெட் மேகம் உலவ விட்டபடி ஆனந்த சுதந்திரத்தைக் கொண்டாடும் பாரத தேசத்தின் பண்பான குடிமக்கள் மத்தியில் கண்கள் சிவந்த நிலையில் போதை தலைக்கேற வெறியோடு யோசித்தான் மனோகர். ஒன்றில்லை... இரண்டில்லை... பதினேழு லட்சம்! என்ன செய்யலாம் அவனை?

மீண்டும் ஃபோன் ஒலிக்க, அதட்டலாக, “என்னடி, வேணும் உனக்கு?” என்றான்,

“எங்க இருக்கீங்க நீங்க? ஏன் இவ்வளவு சத்தமா இருக்கு? வெச்சிடாதீங்க. நான் சொல்றதைக் கேட்டுக்கங்க. அப்பாவுக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்து இப்ப ஹாஸ்பிடல்ல இருக்காராம். ஆர்த்தி சொன்னா. எனக்குப் பார்க்கணும் போல இருக்கு. நீங்க ஒண்ணும் வரவேணாம். போய்ட்டு வந்துட்டுமா? என்ன, சொல்லுங்க?”

“வீட்டை விட்டு காலை எடுத்து வெளில வெச்சே... வெட்டிப் போட்டுவேன், ஆமாம். அந்தாளு செத்தாக்கூட நீ போகக் கூடாது” என்றான் மனோகர்.

3

மருந்துவமனை வாசலில் நின்ற ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கிய அர்ச்சனா, வரவேற்புப் பகுதியில் அறை எண் 117-க்கு எப்படிப் போக வேண்டுமென்று விசாரித்தாள்.

“முதல் மாடி. ஆனா இப்பப் போக முடியாதும்மா. இது விசிட்டர்ஸ் டைம் இல்லை. காலைல பத்து டு பதினொண்ணு, மாலைல நாலு டு ஆறுல வாங்க.”

“மேடம், நான் அவர் பொண்ணு. பத்து நிமிஷம் பார்த்துட்டுப் போயிடறேன்.”

“ஸாரிங்க, ஏற்கெனவே ரெண்டு அட்டெண்டர் பாஸ் குடுத்துட்டோம். ரெண்டு பேரும் இப்ப ரூம்ல இருக்காங்க. வேணும்னா ஒருத்தர வரச்சொல்லிட்டு அந்த பாஸ்ல நீங்க போய்ப் பார்த்துட்டு வாங்க.”

அங்கிருந்த காசு போட்டு பேசும் போனில் ஆர்த்தியை அழைத்து விவரம் சொல்ல, சில நிமிடங்களில் ஆர்த்தி வந்து அர்ச்சனாவின் கைபிடித்துக் கண்கலங்கினாள்.

“அக்கா, ஏன் நம்ம குடும்பத்துல இவ்வளவு பிரச்சனை வருது?”

“எல்லாம் என்னாலதான் ஆர்த்தி. என் காதல் கல்யாணத்தால தான் அப்பாவுக்கு நெஞ்சு வலி வந்திடுச்சி. அந்த நேரத்துல எப்படியும் ஒண்ணு சேர்ந்துடணும்னு மட்டும்தான் மனசுல வெறி இருந்துச்சி. பின்னாடி என்ன ஆகும்னு எதுவும் புத்தில பதியல ஆர்த்தி. நினைச்சி நினைச்சி இப்ப அழுதுட்டிருக்கேன் தெரியுமா?”

“விடுக்கா, நீ என்ன பண்ணுவே, பாவம்! அவருக்கு வரணும்னு இருக்கு, வந்துடுச்சி, இது இல்லைன்னா வேற பிரச்சனையால வந்திருக்கும்.”

“டாக்டர் என்ன சொல்றாரு ஆர்த்தி? பயப்படறதுக்கு ஒண்ணுமில்லையே?”

“பயமாதான் இருக்கு. காலையிலதான் என்னை தனியாக கூப்பிட்டு எடுத்த டெஸ்ட் ரிப்போர்ட்டெல்லாம் வெச்சி விவரமா சொன்னாருக்கா. அப்பாவுக்கு ஓபன் ஹார்ட் சர்ஜரி செஞ்சாகணுமாம். மருந்து, மாத்திரையில சரி பண்பு ஸ்டேஜ் தாண்டியாச்சாம். ரெண்டு இடத்துல பிளாக் இருக்காம். ஆபரேஷன் வேணாமனு முடிவு செஞ்சா ரிஸ்க்காம்.”

நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டாள் அர்ச்சனா.

“கடவுளே! இந்த ஆபரேஷனை தாங்கற மாதிரி அவர் உடம்பு இருக்கா?”

“அது ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லைன்னு சொல்றார். இப்பல்லாம் பொறந்த குழந்தைக்குக்கூட ஹார்ட் ஆபரேஷன் செய்யறாங்களாம். நிதானமா அம்மாகிட்ட சொல்லி முடிவெடுங்கன்னு டாக்டர் சொல்றார்.”

“அம்மா என்ன சொல்றாங்க?”

“நான் இன்னும் அம்மாகிட்ட சொல்லலை. பயமா இருக்குக்கா. இப்ப நீ வந்தது எனக்கு எவ்வளவு தெம்பா இருக்கு தெரியுமா? மாமாவை அப்பா மட்டும் ஏத்துக்கிட்டிருந்தாருன்னா இந்த நேரத்துல அவரு நமக்கு எவ்வளவு துணையா இருப்பாரு? என்ன செய்யலாமனு யோசனை கேக்கக்கூட உரிமை இல்லாம போயிடுச்சிபாரு!”

“யாரு, உன் மாமாதானே? நல்லா துணையா நிப்பாரு. அப்பாவுக்கு முடியலை, பார்த்துட்டு வரட்டுமான்னு போன் பண்ணிக் கேக்கறேன், வெட்டிடுவேன்னு பாய்றார், கத்தறார்.”

“அவரு கோணத்துல பாருக்கா. என்னதான் கோபம்னாலும், நம்ம பொண்ணு கழுத்துல தாலி கட்டின மாப்பிளையாச்சேன்னு பாக்காம வாய்க்கு வந்தபடி அப்பா பேசினாரே, எனக்கே மறக்கலை, அவருக்கு மறந்துடுமா?”

“சரி, எவ்வளவு செலவாகுமாம்?”

“தெரியலை. ஹார்ட் ஆபரேஷன் பண்ணி டிஸ்சார்ஜ் ஆன வேற ஒரு பேஷண்ட்டைக் கேட்டேன். அவருக்கு மொத்தம் மூணு லட்சத்துக்கு மேல பில் வந்திருக்கு. அதெல்லாம் அப்புறம்க்கா. இப்ப நீ அப்பாவைப் பார்க்கணுமா? கோபம் மாறாம அப்படியே இருக்காரேக்கா.”

“நான் வந்து பார்க்கறேன்னு சொன்னதை அவர்கிட்ட சொன்னியா?”

“அப்படிச் சொல்லலை. அக்காவையும், பாப்பாவையும் பார்க்கணும் மாதிரி இருக்காப்பா, நான் வேணும்னா வரச்சொல்லட்டு மான்னு கேட்டேன்.”

“என்ன சொன்னாரு?”

பதில் சொல்லத் தயங்கிய ஆர்த்தியைப் பார்த்து, “பரவால்லை, சொல்லு” என்றாள் அர்ச்சனா.

“கொஞ்சநஞ்சம் என் உடம்புல ஒட்டிக்கிட்டிருக்கற உசரையும் எடுத்துடலாமனு முடிவு பண்ணிட்டியான்னு கத்தினாரு. உன்னையும், மாமாவையும் உச்சக் குரல்ல திட்ட ஆரம்பிச்சிட்டாரு. சரிப்பா, விடுங்க. அவ பேச்சையே எடுக்கலைன்னு சொன்னப்புறம்தான் சமாதானம் ஆனாரு.”

“என் நிலைமை யாருக்கும் வரக்கூடாது. அப்படி என்ன தப்பு, பண்ணிட்டேன்? மன்னிக்கவே முடியாத தப்பா? எனக்குத்தான் வேற யாரு இருக்காங்க? அப்படி எல்லாரையும் எதிர்த்துக்கிட்டு வீம்பாப் போனேனே... அங்க மட்டும் என்ன சந்தோஷமாவா வாழ்ந்துட்டு இருக்கேன்?” என்று அழுகையினூடே சொன்னவள் உடனே கதாரித்து, “உங்களை எல்லாம் பிரிஞ்ச சோகம் சதா சர்வ நேரமும் மனசுல சவுக்கால அடிச்சிக்கிட்டுத்தான் இருக்கு தெரியுமா?” என்றாள்.

அவள் அருகில் அமர்ந்த ஆர்த்தி, “எதையாவது மறைக்கிறியா நீ? மாமா உன்னை சந்தோஷமாதானே வெச்சிருக்காரு? அங்க உனக்கு ஒண்ணும் பிரச்சனையிலையே? சொல்லுக்கா” என்றாள்.

“சேச்சே. அங்க என்ன பிரச்னை? என்ன, நம்ம வீட்டுப் பேச்செடுத்தா மட்டும் அவருக்கு பொல்லாத கோபம் வந்துடும். அந்தப் பக்கம் அவரோட அம்மா, அப்பாவையும் தானே பகைச்சிக்கிட்டு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம். ஒரு கோபம், வெறுப்புன்னா அவர்தான் வேற யார்கிட்ட காட்டுவாரு? பரீதியைக் கொஞ்சறப்ப எல்லா சோகமும் பஞ்சாப் பறந்துடும். சரி ஆர்த்தி, அம்மாவை மட்டுமாவது பார்த்துட்டுப் போகட்டுமா? என்னை ருமுக்கு விடமாட்டேங்கறாங்க. நீ போயிட்டு அம்மாவை இங்க வரச்சொல்றியா? என்னைக்காச்சும் அப்பா கொஞ்சம் சாந்தமா, நல்ல மனநிலையில் இருக்கறப்ப, அவரைப் பார்க்கறதுக்காக நான் வந்துட்டுப் போனேன்னு சொல்லு, சொல்லியா?”

தொண்டை அடைக்க, “சொல்றேன்க்கா, இரு. நான் போயி அம்மாவை வரச்சொல்றேன். அம்மாகிட்ட ஆபரேஷன் மேட்டர நீ எதுவும் சொல்லாதே. நானே நிதானமா சொல்லிக்கறேன். என்ன?” என்று எழுந்து மருத்துவமனை உள்ளே நடந்தாள் ஆர்த்தி.

மனோகர் கால்கள் இலேசாகப் பின்ன அந்த பாரிலிருந்து வெளியில் வந்து, நீளமான வரிசையில் தன் பைக்கை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பதற்கு சிரமப்பட்டான்.

ஒரு வழியாக கண்டுபிடித்தபோது, தன் வண்டிமேல், இரண்டு பேர் சாய்ந்து நின்று கொண்டு சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, போதையில் கோபம் தலைக்கேற, கெட்ட வார்த்தையைச் சொல்லி, “நகருங்கடா!” என்றான்.

அவர்களில் ஒருவன் உடனே மனோகரின் சட்டையைப் பிடித்து, “யாரைப் பார்த்துச் சொன்னே? மூஞ்சைப் பேத்துடுவேன்” என்று கையை ஓங்கினான்.

“ஏய், அடிச்சிடுவியா நீ? தீர்த்துருவேன் மவனே!”

ஓங்கிய முஷ்டியை மனோகரின் முகத்தில் இறக்கினான் அவன். எகிறிச் சென்று விழுந்தவன் மேல் பாய்ந்து காலால் உதைக்க... திருப்பி அடிக்க ஆத்திரம் இருந்தாலும், போதை மனோகரை நிலைகுலைய வைக்க... தடுக்க முடியாமல் அடிகளை வாங்கினான்.

அதற்குள் அடித்தவன் கையைப் பிடித்துத் தடுத்த அடுத்தவன், “ஏய், அவன் மப்பல இருக்கான். படாத எடத்துல பட்டு செத்துட்டான்னா பேஜாராய்டும், வந்துடு” என்றதும் இருவரும் மனோகர் மேல் துப்பிவிட்டுப் போனார்கள்.

ஆங்காங்கே ரத்தம் எட்டிப்பார்க்க, சட்டை சில இடங்களில் கிழிந்திருக்க, பாதையோர பழக்காரன் மனோகரை கைத்தாங்கலாக எழுப்பி ஒரு டிக்கடை பெஞ்சில் உட்கார வைத்து, தண்ணீர் வாங்கிப் புகட்டியதும், கொஞ்சம் போதை தெளிந்து, நிலைமை புரிந்தது. அவமானம் தாங்காமல் தலைகவிழ்ந்தான் மனோகர். வேகமாக எழுந்து வண்டியைக் கிளப்பிக் கொண்டு சாலையில் விரைந்தான்.

அம்பத்தூர் வந்து ஒரு சந்துக்குள் நுழைந்து தன் வீட்டின் வாசலில் வண்டியை கோணலாக நிறுத்திவிட்டு அவசரமாக வந்தவனை கதவில் பூட்டு வரவேற்றது. தன்னிடம் இருந்த சாவியைப் போட்டுத் திறந்து உள்ளே வந்து குளியலறைக்குச் சென்று தன் காயங்களைக் கழுவி ரத்தக் கறை படிந்த உடைகளைக் கழற்றிவிட்டு குளித்தான்.

தலை சீவியபோது, பக்கத்து வீட்டுக்கார தங்கம்மா பரீதியுடன் வந்து, “தம்பி, அர்ச்சனா குழந்தையைக் குடுத்துட்டுப் போச்சு. எனக்கு கடை வரைக்கும் போகணும். தொட்டில்ல போட்றட்டுமா?” என்றவள் இவன் தலையசைத்ததும், ஓரமாகத் தொங்கிய தூளியில் குழந்தையைப் போட்டாள்.

“அர்ச்சனா எங்க போயிருக்கா? சொன்னாளா?”

“அவங்கப்பாவுக்கு முடியலன்னு ஆஸ்பத்திரில சேர்த்திருக்காங்களாமே, உங்களுக்குத் தெரியாதா? என்று அவள் நடக்க...

“தெரியும்” என்றவன் உள்ளுக்குள் பற்களைக் கடித்தான். நாற்காலியில் அமர்ந்து ஒரு சிகரெட் பற்றவைத்தான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் உள்ளே வந்த அர்ச்சனா, “என்ன சீக்கிரமே வந்துட்டிங்க? மளிகைக் கடையில் என்ன கூட்டம்? நின்னு வாங்க

முடியாது போலிருக்கு. பட்டியலைக் குடுத்து போட்டு வைங்க, அப்புறம் வந்து வாங்கிக்கறேன்னு வந்துட்டேன்'' என்றவள் அவனைச் சரியாகக் கவனித்து, "ஆமாம், என்ன வாசனை இது? பகல்லயே ஆரம்பிச்சிட்டங்களா? என்னங்க காயம்? விழுந்துட்டங்களா?" என்றாள்.

எதற்கும் பதில் சொல்லாமல் அவள் அருகில் வந்து லுங்கியை மடக்கிக் கட்டிய மனோகர், "இப்ப நீ மளிகைக் கடைக்குத்தான் போய்ட்டு வந்தேன்னு நான் நம்பணும். இல்ல? ஏண்டி, போன்ல நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லியும் நீ உங்கப்பனைப் போய்ப் பார்த்துட்டு வர்றேன்னா உனக்கெவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம்?" என்றவன் பொளேரென்று அவளை அறைந்தான்.

4

அறை வாங்கிய கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு விழிகள் தளும்ப அவனைப் பார்த்தாள் அர்ச்சனா. ஆயிரம் வார்த்தைகளை உள் நிறுத்தி அவள் உதடுகள் துடித்தன.

இவன்தானா? 'நீ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால் நாளைக்குக் காலையில் செய்தித்தாளில் என் தற்கொலைச் செய்தியைப் படிப்பாய்' என்று வித்தைக்காட்டி கண்கள் கலங்கப் பேசியவன் இவன்தானா? நான் விழுந்து விழுந்து காதலித்தது இவனைத்தானா? என் உயிர், வாழ்க்கை எல்லாமும் இனி இவனுக்குத்தான் என்று தீர்மானித்து என்னைப் பெற்று வளர்த்து, படிக்கவைத்து என்னைப் பற்றி நூறு கனவுகளுடன் இருந்த பெற்றோரைத் தூக்கியெறிந்தது, இதோ வெறியோடு நிற்கும் இவனுக்காகத்தானா?

எப்படி இருந்தவன் ஏன் இப்படி மாறிப் போனான்? அல்லது இப்படி இருப்பவன்தான் என்னிடம் அப்படியெல்லாம் நாடகம் நடத்தானா? நான்தான் முட்டாள் மாதிரி காதல் மோகத்தில் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேனா?

"என்னடி முறைக்கறே? கேக்கறேன்ல, பதில் சொல்லு முதல்ல!"

"அய்யோ கடவுளே! ஏன் அப்படி என்னை சித்ரவதை செய்றீங்க? அநாவசியமா என் உடம்பைப் புண்ணாக்கிக்க விரும்பலை. நான் ஏற்கெனவே நொந்து போயிருக்கேன். விட்டுருங்க."

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு சென்று தூளியிலிருந்து குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டாள். தரையில் அமர்ந்து, மடியில் கிடத்தி, பால் கொடுக்கத் துவங்கினாள்.

“இதுகூட ஒரு அலட்சியம்தான். எனக்கு எங்கயும் மரியாதை இல்லை. அப்பனைப் பார்க்காதின்னு சொன்னா... நீ என்னடா சொல்றதுன்னு நீ போயிபார்த்துட்டு வர்றே... எனக்கு எங்கதாண்டி மரியாதை இருக்கு?”

நெற்றியில் அடித்துக்கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்த மனோகர், சிகரெட் பற்றவைத்தான்.

“குழந்தைக்கு ஒத்துக்காதுங்க. வெளில போய்ப் பிடிச்சிட்டு வாங்க.”

“ஆமாம். பொல்லாத குழந்தையைப் பெத்துட்டா. இது பொறக்கற வரைக்கும் நான் நல்லாதான் இருந்தேன். வரிசையா அடி! இன்னும் எங்கல்லாம், கொண்டு போய் நிறுத்தப் போவுதோ?”

“குழந்தையை எதாச்சும் சொன்னிங்க, பார்த்துக்கங்க... பாவம், இவ என்ன பண்ணா? அவங்கவங்க குழந்தைக்காக கோயில் கோயிலா ஏறி தவமிருக்காங்க. உங்களுக்குச் சாமர்த்தியம் இல்ல. அதுக்கு இது என்ன பண்ணிச்சாம்?”

“யாரு? எனக்காடி சாமர்த்தியம் இல்ல? மாதம் அஞ்சாயிரம் கூட வராம திணறிட்டிருந்த சிக் யூனிட்டை எடுத்து, மெஷின்ஸ் மாத்தி, புதுப்புது மார்க்கெட்டிங் யுத்திகளை யூஸ் பண்ணி, மாசம் அம்பதாயிரம் லாபம் வர்ற யூனிட்டா மாத்தினது உங்கப்பனா?”

“அவரை ஏன் இழுக்கறீங்க இதுல? அந்த குணசேகரன் பேர்லதான் குணம் இருக்கு, மத்தபடி நல்ல மனுஷனா தெரியலைங்கன்னு நான் அப்பவே சொல்லல, கேட்டிங்களா? உனக்கு என்னடி தெரியும்னு என் வார்த்தையை அலட்சியப்படுத்தினீங்க. அவன் வேலையைக் காட்டிட்டான்.”

“என்னடா முழுசா பதினேழு லட்சத்தைத் தோத்துட்டு நிக்கறானே, அவனுக்கு ஆறுதலா ரெண்டு வார்த்தை பேசுவோம்னு நினைக்கிறியா? எப்படா சறுக்குவான்னு காத்திருந்த மாதிரி தினம் குத்திக் குத்திக் காமிக்கிறியே...”

“பல தடவை சொல்லிட்டேன். நீங்கதான் எடுத்துக்க மாட்டேங்கறிங்க. அவன் நல்லவன் இல்லன்னு தெரிஞ்சுப் போச்சு. யார் வார்த்தைக்கும் கட்டுப்படமாட்டான்னு தெளிவாத் தெரியுது. அவன்ட்ட இப்ப தயவாப் பேசி கிடைக்கிற வரைக்கும் காசைக் கறக்கப் பாருங்கன்னு நான் சொல்லலை? நீங்கதான் சட்டப்படி அவன்ட்டேர்ந்து ஒரு பைசா பாக்கி இல்லாம வசூல் பண்ணிக்காட்டேன் பாருன்னு வீம்பா அலைஞ்சிட்டிருக்கீங்க.”

“வாயை மூடு! அவன் என் காசை அப்படியே என் கண் முன்னாடி முழுங்கி ஏப்பம் விடுவான். நான் அவன் கால்ல விழுந்து கண்ணா, ராஜா, குடுத்துடுப்பான்னு கெஞ்சணும்! இல்ல? வக்கீலும் இதே கேவலமான யோசனையைத்தான் சொல்றான். வேணும்னா ரெண்டுமூணு வருஷம் கோர்ட்டுக்கு இழுக்கலாமாம். ஆனா சட்டப்படி ஜெயிக்க முடியாதாம். சமாதானமாப் பேசிப் பாருங்கன்னு சொல்றான். இதைச் சொல்றதுக்கு எதுக்கு மெனக்கெட்டு சட்டம்படிச்சான்னு தெரியலை. வாய்யா ஜெயிச்சித்தர்றேன்னு சொன்னா, அவன்தானே நல்ல வக்கீலு?”

“உங்க நன்மைக்காக அவர் உள்ளது உள்ளபடி சொல்லியிருக்காரு. தன் ஃபீஸுதான் முக்கியம்னு நினைச்சிருந்தா உங்களை உசுப்பேத்தி தூண்டி விட்டிருப்பாரு. இத பாருங்க, பொம்பளைப் பிள்ளையைப் பெத்திருக்கோம். ரெண்டு பக்கமும் சொந்தங்களை எதிர்த்துக் கல்யாணம் பண்ணிருக்கோம். நிம்மதியா வாழணும். கௌரவமா வாழ்ந்து காட்டணும். வரட்டுப் பிடிவாதத்தை விட்டுட்டு, அவனை நேர்ல போய்ப்பாருங்க. நானும் வேணும்னா கூட வர்றேன். சிஸ்டர், சிஸ்டர்னு எத்தனை தடவை நம்ம வீட்ல அவன் சாப்பிட்டிருக்கான். உங்களுக்கு கெஞ்சிக் கேக்கறதுக்குச் சங்கடமா இருந்தா... நான் கெஞ்சறேன். குடுக்கறதைக் குடுக்கட்டும். நனியா சின்னதா தொழில் ஆரம்பிங்க. உங்க திறமைமேல எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. இதுவே நீங்க உருவாக்கின வியாபாரம்தானே? மறுபடி உருவாக்க முடியாதா? அவனைவிட, பலமடங்கு உசந்து காமிங்க. அதானே சவால்.”

“அவன் அநியாயம் செய்வான். நான் குடும்பத்தோட போய்க் கெஞ்சணுமா? எதுக்குடி நான் இப்படி விட்டுக் கொடுக்கணும்? எந்தளவுக்கு விட்டுக் கொடுக்கணும்? மோசடி செஞ்ச பணத்தைத் திருப்பித் தர்றேன். உன் பொண்டாட்டியை ஒரு ராத்திரிக்கு விட்டுட்டுப் போன்னா, விட்டுட்டு வரட்டுமா? சொல்லு!”

“கடவுளே!” என்று காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டாள் அர்ச்சனா

“கேட்கவே கஷ்டமா இருக்குல்ல? அவன்ட்ட விட்டுக் கொடுப்பானு கேக்கறதை, நான் என் கற்பை இழக்கற மாதிரிதான் நினைக்கிறேன். மனுஷனுக்கு தன்மானம் முக்கியம். மயிலே, மயிலேன்னு கெஞ்சி எந்த மயிலுடி இறகு போட்டுக்கு? பிடுங்கணும்! அவன்ட்ட என் பணத்தை எப்படி வசூல் பண்ணதுன்னு எனக்குத் தெரியும். நீ எனக்கு அட்வைஸ் பண்ணத் தேவையில்லை, புரிஞ்சுதா?”

மனோகர் செருப்பணிந்துக்கொண்டு வெளியேற, அவனைக் கவலையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அர்ச்சனா. வயிறு நிறைய பால் குடித்து முடித்த குழந்தை, முகம் பார்த்துச் சிரிக்க... விரக்தியுடன் அணைத்துக் கொண்டாள்.

சாரதி, காஃபி தம்ளரைக் கீழே வைத்துவிட்டு சட்டைப் பையிலிருந்து கைக்குட்டை எடுத்து உதடுகளை ஒற்றிக் கொண்டார். கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு எதிரே நின்ற ஆர்த்தியை யோசனையாகப் பார்த்தார்.

சாரதிக்கு மெலிந்த தேகம். பட்டையான ஃபிரேமில் கண்ணாடி. எப்போதும் வேட்டி, முழுக்கைச் சட்டை, நெற்றியில் குங்குமம். அவர்தான் அந்தக் குடியிருப்பு சங்கத்தின் காரியதரிசி. மின்சார வாரியத்தில் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். பைசா சுத்தமாக கணக்கு வைத்திருப்பார். யார் கேட்டாலும், கேட்காவிட்டாலும், மாதம் மாதம் வரவு, செலவு கணக்கை கம்ப்யூட்டரில் போட்டு நோட்டீஸ் போர்டில் குத்தி வைத்துவிடுவார். எல்லா வீடுகளின் நல்ல, கெட்ட

நிகழ்ச்சிகளிலும் சாரதி கண்டிப்பாக இருப்பார். அவருக்கு ஆர்த்தி, அர்ச்சனாவின் அப்பாவான தனசேகர் மேல் அதிகமான அன்பு. பல வருட பழக்கத்தின் நட்புரிமை அவர்களின் ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும் தெரியும்.

“ஆர்த்தி, உங்கப்பாவோட பேங்க் அக்கவுண்டில எவ்வளவு இருக்கு தெரியுமா?”

“தெரியும் அங்கிள். நேத்து எடுத்ததுபோக நாப்பதாயிரம் இருக்கு.”

“பத்தாதேம்மா, எங்கிட்ட ஒரு அறுபது வரைக்கும் தேறும். மூணு லட்சத்துக்கு மேல தேவைப்படும்னு டாக்டர் சொல்றாரே?”

“அப்பா, நேத்து என்னைக் கூப்புட்டு சொன்னாரு அங்கிள். இந்த வீட்டை வெச்சி கடன் வாங்க உங்க மூலமா ஏற்பாடு பண்ணப் போறதா சொன்னாரு.”

“வாங்கலாம்மா. அநியாயத்துக்கு வட்டி கேப்பான். உடனே நடக்காது. ரெண்டுநாள்ல பணம் கட்டணுமே...”

“என்ன செய்யலாம் அங்கிள்? நாமே ஒரு முடிவு பண்ணலாம். அம்மாகிட்ட இருக்கற நகை இன்னிய விலைக்கு ஒரு லட்சம் போகும்னு நினைக்கிறேன்.”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும் ஆர்த்தி. நான் ஒண்ணு சொல்றேன். யோசிச்சப்பாரு. உன் அக்கா புருஷன் மனோகர் நல்ல நிலைமையிலதானே இருக்கார்? மூணு லட்சம் புரட்ட முடியாதா அவரால? நீ கேட்டுப் பாக்கறியா?” என்றார். சம்மதித்து நலையசைத்தாள் ஆர்த்தி.

5

ப்ரீதியை முழங்காலில் கவிழ்த்துப் போட்டு, இளம் சூடான தண்ணீரை ஊற்றிக் குளிப்பாட்டியபடி, “என்னங்க, ப்ரீதிக்கு சாம்பிராணி போடணும். தூபக்கால்ல கரி எடுத்து வெச்சிட்டேன். நெருப்பு மட்டும் உண்டாக்கிடுங்களேன்” என்று உள்ளே பார்த்துக் குரல் கொடுத்தாள் அர்ச்சனா.

படித்துக் கொண்டிருந்த செய்தித்தாளை விசிறியடித்துவிட்டு வேகமாகப் பின்புறம் வந்தான் மனோகர். அவன் உதடுகள் துடித்தன.

“ஏண்டி, நான் முந்தி மாதிரி ஆஃபீஸ் போயிட்டிருந்தா இப்படி அதைச் செய்யி இதைச் செய்யின்னு ஏவுவியா? வீட்டைக்கூட்டுங்கன்னு இன்னும் விளக்கமரத்தை கையில குடுக்கலை. அதான் பாக்கி.”

“சும்மா கத்தாதிங்க. இப்ப என்ன சொல்லிட்டேன்? நம்ம குழந்தைக்காக ஒரு வேலை செய்றது உங்களுக்குக் கௌரவக் குறைச்சலாப் போயிடுச்சா?”

“இப்ப நான் வீட்ல இல்லைன்னா என்ன பண்ணுவே? அதான் கேள்வி.”

“என்ன விதண்டாவாதம் இது? குழந்தையைத் துடைச்சி படுக்க வெச்சிட்டு நான்தான் பண்ணிக்கணும்.”

“அப்படி பண்ணிக்க வேண்டியதுதானே? எதுக்கு எனக்கு உத்தரவு போடறே?”

“இத பாருங்க, உங்க பார்ட்னர் மேல உள்ள கோபத்துக்கு நான் வடிகாலாப் போயிட்டேன். வீட்ல எதுவும் செய்யமாட்டேன், கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி சும்மா உக்காந்திருப்பேன், அதான் பிரஸ்டீஜ்னு

சொல்றது பைத்தியக்காரத்தனமாக இருக்கு. இது யார் வீடு? இது யார் குழந்தை? நீங்க என்ன விருந்தாளியா? ஆசையா குழந்தையைத் தூக்கிக் கொஞ்சறதுகூட இல்லை. பாவம், பிஞ்சு இது என்ன பண்ணிச்சு?”

ப்ரீதியை மாரில்போட்டு டர்க்கி டவலால் அதன் தலையைத் துடைத்தபடி அவள் உள்ளே வர, அவளைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்த மனோகர், “ஜாதகம் பார்த்தேன். தப்பான நேரத்துல பொறந்து தொலைச்சிருக்கா. அதான் எல்லாம் எனக்கு எதிராவே நடக்குது.”

“வெக்கமா இல்ல இப்படி சொல்றதுக்கு? லவ் பண்ணி கல்யாணம் செஞ்சப்ப நம்ம ஜாதகத்தை யார்ட்டயாவது காட்னீங்களா? ஜாதியாவது, ஜாதகமாவதுன்னு அன்னைக்கு அலட்சியமா பேசிட்டு, இன்னைக்கு நிலைமை சரியில்லாதப்ப காரணம் சொல்லலாம்னு ஜோசியன்கிட்ட ஓடி இருக்கீங்களே, ச்சே!”

“ஏய், ரொம்பப் பேசறே!”

“எங்கிட்டதான் உங்க அதட்டலும் உருட்டலும்! இதே மாதிரி உங்க பார்ட்னர் சட்டையைப் பிடிச்ச அதட்றதுதானே? அவன் ரவுடிப் பட்டாளம் வெச்சிருக்கான். தட்டிடுவான்னு பயம். எனக்கு பதிலுக்கு கையை ஓங்கத் தெரியுமா? இல்ல எனக்காக வந்து நின்னு யாராச்சும் கேள்வி கேக்கப் போறாங்களா?”

“என்னடி சொன்னே?” ஆத்திரமாக அருகில் வந்தான் மனோகர்.

“இத பாருங்க. அடிப்படையில் நீங்க நல்லவருன்னு எனக்குத் தெரியும். இப்ப ஆத்திரம் இடம்மாறி வெடிக்குதுன்னும் தெரியும். அதனாலதான் பொறுமையாப் போயிட்டிருக்கேன். உங்களுக்கு இருக்கற அதே தன்மானம் எனக்கும் இருக்குங்க. அதை ரூபகம் வெச்சக்கங்க.”

தூபக்காலில் கரித் துண்டுகளின் மேல் இலேசாக மண்ணெண்ணெய் ஊற்றிப் பற்றவைத்து, ஒரு அட்டை கொண்டு விசிறத் துவங்கினாள் அர்ச்சனா.

நகம் கடித்துத் துப்பியபடி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனோகர், சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு தலைவாரத் துவங்கினான்.

“கையில இருக்கற காசெல்லாத்தையும், குடிச்சத் தீர்த்துட்டா, அப்புறம் கடன் வாங்க ஆரம்பிச்சு, கடைசில பிச்சைதான் எடுக்கணும். இந்தக் கோபத்தையும், ரோஷத்தையும் எப்படி ஜெயிச்சுக் காட்டறதுன்னு யோசிச்சா மனுஷன். போயி வாந்தி எடுத்துட்டு கண்டவன்ட்ட அடிவாங்கிட்டு வந்துட்டா நிலைமை மாறிடாது.”

அவள் சொல்லச் சொல்ல, கதவை அறைந்து சார்த்திவிட்டு வெளியேறிய அவன் வேகமாக பைக்கைக் கிளப்பிக் கொண்டு சென்றான்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் ஒரு சந்தில் பைக்கை நிறுத்தி, அந்தக் கட்டடத்தின் வெளிப்புற மாடிப்படிகளில் ஏறி மொட்டை மாடியில் கீற்றுக் கொட்டகை ஹாலுக்குள் பிரவேசிக்க... சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு காரியத்தில் கண்ணானார்கள். சிகரெட் புகையும், பீர் நெடியும் அவனை இருமவைத்தது.

கதிர், கார்டைப் போட்டுவிட்டு, “வா மச்சி, என்ன வெளாக்கிங் டேல இந்தப்பக்கம்? எப்பவாச்சும் சண்டேலதானே வருவே? உக்காரு” என்று தன்னருகில் இருந்த சேர்மீது வைத்திருந்த மசால் வடைகள், மிக்சர், பீர் பாட்டில் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கீழே வைத்துவிட்டு, சைகை காட்ட, கர்சீப்பால் துடைத்துவிட்டு அமர்ந்தான் மனோகர்.

“எப்படிடா இருக்கே கதிரு?”

“எனக்கென்னப்பா ஜாலியா இருக்கேன். மாமனார் துபாய்ல ஓட்டகம் கழுவி தினாரா அனுப்பிட்டிருக்கார். ஒரே மாப்பிள்ளை. லைஃபை என்ஜாய் பண்ணிட்டிருக்கேன். இப்பதான் நாலாட்டம் ஆச்சு. இன்னும் எவனும் ஃபுல்லு குடுக்கலை. ஹையஸ்ட்

எவ்வளவுப்பா? எய்ட்டி ஃபோர்! தீர் ட்வெண்ட்டி, ஐந்நூறு ரூபா, ஜாயன் பண்றியா?”

“இல்ல கதிரு. உங்கிட்ட கொஞ்சம் தனியாப் பேசணுமே... முக்கியம்.”

அந்த ஆட்டம் முடிந்து அடுத்தற்காக கலைக்கத் துவங்க, எழுந்த கதிர், “ரெண்டாட்டம் எனக்கு ஸ்கூட்டு போட்டுக் கங்கப்பா. வாய்யா மனோ, பீர் சொல்லவா?” என்றான்.

“சரி” என்றதும், அங்கிருந்த டவுசர் பையனை அழைத்து, “டேய் ஃபைவ் தவுஸண்ட் ஸ்ட்ராங் ரெண்டு வாங்கிக்கோ, சும்மா ஜில்லுன்னு இருக்கணும். கூல் இல்லைன்னு வையி... மவனே மண்டை வயித்துக்குள்ளப் போயிடும். அப்படியே சிகரெட்டும் வாங்கிக்க. மனோ, பைசா எவ்வளவு வெச்சிருக்கே?”

மனோகர் பணம் கொடுத்தனுப்பியதும், இருவரும் வெளியே மொட்டை மாடியின் இன்னொருபுறம் வளைந்த தென்னை மரத்தின் நிழலடியில், கைப்பிடி சுவற்றில் உட்கார்ந்து சிகரெட் பற்றவைத்துக் கொண்டார்கள்.

“சொல்லு, பணம் எதுவும் வேணுமா?”

“ஆமாம் கதிரு. பதினேழு லட்சம்!”

“விளையாடறியா?”

“என் பார்ட்னர் விளையாடிட்டான். வசூல் செய்யணும்.”

“நீ எத்தனாச்சே... உன்னை ஒருத்தன் ஏமாத்திட்டானா?”

“அசந்துட்டேன், அடிச்சிட்டான். அநியாயத்துக்கு நம்பித் தொலைச்ச எம்ப்ட்டி செக்குல கையெழுத்துப் போட்டுக்குடுத்து, மப்புல இருந்தப்ப நீட்டுன பத்திரத்துல எல்லாம் கையெழுத்துப் போட்டுட்டேன். என் தொழிலைப் பிடுங்கிட்டு என்னை வெளில விரட்டிட்டான்.”

“என்னதான் சொல்றான்?”

“கோர்ட்ல பார்த்துக்கோன்றான்.”

“சரி, இதுல நான் என்ன பன்றது?”

“உன்னோட வேளச்சேரி இடத்துல பிராப்ளம் வந்தப்போ ஒரு லாரில ஆளுங்களைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போயி மிரட்டி மிரட்டியே, அவன் பேரென்ன, வாலிபால் வரதனா? அவனைப் பார்த்து...”

“பெருசா பில்லு தீட்டிருவானே? ஒரு சுமோல பத்து பேரோட அவன் வந்து இறங்கினா... எவனுக்கும் அடி வயிறு கலங்கிடும். கண்டிப்பா வசூலிச்சிடுவான். ஆனா, உன் கைக்கு பாதிக்கூட வராதே!”

“பரவால்ல, அவனுக்குப் பாடமா இருக்கணும். வலிக்கணும், பாதியாவது வந்தாப் போதும்னு சொல்லியே வரதனைக் கூப்பிடலாம் கதிர்.”

“கல்யாணமாகி, குழந்தையோட இருக்கே மனோ.... அதான் பார்க்கறேன். பெரிய பிரச்சனையா வெடிச்சா தாங்குவினா? வரதன் என்ன இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் உனக்கு பாதுகாப்பு குடுத்துக்கிட்டு இருப்பானா? நீயெல்லாம் இந்த ரூட்ல யோசிக்கிறது தப்பு. நான் இறங்கினேன்னா... என்னைச் சுத்தி எப்பவும் பத்து பேரு இருப்பான். இப்பக்கூட இங்க எத்தனை பொருள் வெச்சிருக்கோம் தெரியுமா? ஒரு நாட்டுத் துப்பாக்கிகூட வெச்சிருக்கேன் மனோ.”

“அப்ப ஒண்ணு செய்யி. அந்தத் துப்பாக்கியை எங்கிட்ட குடு. அவனைச் சுட்டுட்டு வந்துடறேன். என் பணத்தை அவன் என்ன அனுபவிக்கிறது? அவனும் அனுபவிக்கக்கூடாது. சாவட்டுமே, என்ன சொல்றே?”

“என்னடா வெங்காயம் வெட்டறது மாதிரி பேசறே? சின்ன விஷயமா?”

“அந்த அளவுக்கு ஆத்திரம் இருக்கு கதிரு. வீட்ல உக்கார முடியலை. குத்திக் காட்றா பொண்டாட்டி. அட்வைஸ் மழையா பொழியறா. அவமானமா இருக்கு. எதுவும் பிடிக்கலை. வெறுப்பா இருக்கு.”

“அடுத்த சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்ட கதிர், “அப்ப வாலிபால் வரதன்கிட்ட கூட்டிட்டுப் போகட்டுமா? அப்புறம் என்ன வில்லங்கம், விவகாரம் வந்தாலும் என்னைச் சொல்லக்கூடாது. நல்ல யோசிச்சிட்டு சொல்லு.”

“இதுல யோசிக்க எதுவுமில்லை. இப்பவே போலாம்... வா... என்ன வந்தாலும் நான் பார்த்துக்கறேன்” என்றான் உறுதியாக மனோகர்.

ப்ரீதியைத் தூக்கிக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள் ஆர்த்தி. அவளுக்கு காஃபி கலந்தபடி கேட்டாள் அர்ச்சனா, “சர்க்கரை ரெண்டு ஸ்பூன்தானே?”

“ஆமாக்கா, மாமா ஆஃபீஸ்விட்டுவற்ற நேரம்தானே இது? இப்ப வந்துடுவாரில்ல?” என்ற ஆர்த்தி, குழந்தையின் கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து வினோத சத்தம் செய்தாள்.

“ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு நேரம் வருவார். இந்தா, நீ அவளைக் குடுத்துட்டு காஃபி குடி முதல்ல.”

ப்ரீதியை வாங்கி, தாளியில் போட்டுவிட்டு வந்து, தங்கைக்கு எதிராக நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தாள் அர்ச்சனா.

ஊதி ஊதிக் குடித்த ஆர்த்தி, “அக்கா, நான் முக்கியமா மாமாவைப் பார்த்து ஒரு விஷயம் பேசணும்னுதான் வந்தேன்” என்றாள்.

“என்ன, சொல்லு?”

“அப்பாவோட ஆபரேஷனுக்கு மூணு லட்சம் வேணும். வீட்டை பேங்குல வெச்சி வாங்கலாம்னு சொல்றாரு அப்பா. சாரதி அங்கிள், அது உடனடியா நடக்கற விஷயமில்லன்னு சொல்றாரு. பணம் கட்டினப்புறம்தான் ஆபரேஷனுக்குத் தேதி ஃபிக்ஸ் பண்ணுவாங்க. அங்கிள்தான் சொன்னாரு, இந்தப் பணத்தை உன் மாமாவால ஏற்பாடு செய்ய முடியுமான்னு கேட்டுப்பாரேன்னாரு. பேங்க் லோன் சேங்ஷன் ஆனதும் திருப்பிக் குடுத்துடலாம்னு சொன்னாரு. அப்பாவுக்கு இது தெரியாது. தெரிஞ்சா

ஒத்துக்கமாட்டாரு. மாமாவுக்கு என்னதான் அப்பா மேலே கோபம் இருந்தாலும், உயிர் பிரச்சனைன்ற சூழ்நிலையில் உதவமாட்டாரா என்ன? நீ என்னக்கா சொல்றே? நீ கேக்கச் சொன்னா கேக்கறேன். இல்லைன்னா வேறயோசனை செய்யலாம்.”

அர்ச்சனா தனக்குள் ஏற்பட்ட விரக்திச் சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அவருக்குத் தொழிலில் ஏற்பட்ட பிரச்சனையோ, தொழில் கைவிட்டுப் போய் இப்போது தண்டமாக ஊரைச் சுற்றி கொண்டிருக்கிறார் என்பதோ பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்கிற விஷயமா என்ன?

“ஆர்த்தி, நல்ல வேளை நீயே நேரடியா அவரைக் கேட்டுடாம என்னைக் கேட்டே. அவருக்குத் தெரியாம நான் ஹாஸ்பிடல் வந்துட்டு வந்தேன்ல, அது அவருக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு. செமபாட்டு வாங்கினேன். அவரு கோபம் மாறாமதான் இருக்காரு. பணம் குடுத்து உதவுவாருன்னு எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. பக்குவமா நான் கேட்டுப் பார்க்கறேன். நீ எதுவும் கேக்க வேணாம். எதுக்கும் வேற ஏற்பாடு ஏதாச்சும் இருந்தா அதையும் முயற்சி பண்ணு. சரி, ஒண்ணு, ரெண்டு மாசம் இந்த ஆபரேஷனைத் தள்ளிப்போடக் கூடாதா? டாக்டர்கிட்ட பேசினியா?”

“அக்கா, அப்பாவை இப்ப அபாயக் கட்டத்திலேருந்து காப்பாத்திட்டாங்க. இப்ப நார்மலாதான் இருக்கார். நாளைக்கே டிஸ்சார்ஜ் செய்யச் சொன்னாக்கூட செஞ்சிடுவாங்க. ஆனா ரிஸ்குன்னு சொல்றாங்க. தள்ளிப் போடறது நல்லதில்லைன்னு சொல்றாங்க. சரி, நீ பேசிப் பார்த்துட்டு சொல்றியா?” என்று எழுந்தாள் ஆர்த்தி.

அவள் போய் ஒரு மணி நேரம் கழித்து வந்தான் மனோகர். வழக்கம் போல் மதுவாடை முதலில் நுழைந்தது. வந்ததும் நாற்காலியில் சரிந்தான்.

“ஏய்... பசிக்குது. என்ன சமைச்சிருக்கே? சீக்கிரம் சோத்தைப் போடு.”

“நீங்க செய்றது கொஞ்சமாவது நியாயமா இருக்கா? சமைச்ச வெச்சா வெளில சாப்பிட்டுட்டு வந்துட்டேன்னு சொல்றீங்க. எப்ப வருவேன்னும் சொல்றதில்லை. சமைக்கணுமானும் சொல்றதில்லை. ப்ரெட் இருக்கு, டோஸ்ட் பண்ணித் தர்றேன். இல்ல, கால் மணி நேரம் குடுத்தீங்கன்னா, உப்புமா பண்ணித் தர்றேன்.”

“பிரெட்டு, உப்புமால்லாம் வேணாம். கணேஷ் பவனுக்குப் போயி சூடா ஆனியன் ஊத்தப்படும், கெட்டிச் சட்னியும் வாங்கிட்டு வா. பணம் இருக்கா? அப்படியே ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்.”

“நீங்களே போய் சாப்பிட்டுட்டு வந்துடுங்களேன்.”

“ஏன், மகாராணி ஹோட்டலுக்குப் போய் பார்சல் வாங்கிட்டு வந்தா குறைஞ்சி போயிடுவீங்களோ?”

“சூடா இல்லைன்னு அதுக்கு ஒரு சத்தம் போடுவீங்க. எல்லாத்துக்கும் இப்ப நான்தானே தொக்கு உங்களுக்கு. சரி, வாங்கிட்டு வர்றேன். ப்ரீதி அழுதான்னா தூளியை ஆட்டி விடுங்க” மணிபர்ஸ் எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

“ஏய்... கவலைப்படாதே, எல்லாம் வர்ற ஞாயித்துக்கிழமை வரைக்கும் தான். அப்பறம் பழையபடி எனக்கு கெத்து வந்துடும். உனக்கு ஃபைவ் ஸ்டார் ஹோட்டல்ல டின்னர் ட்ரீட் தர்றேன்.”

“என்ன... எவனாச்சும் மரத்தடி ஜோசியனைப் பார்த்தீங்களா?”

“இல்லடி. என் பிரச்னைக்குத் தீர்ப்பு சொல்றதுக்கு சரியான ஆளைப் பிடிச்சிட்டேன். நீ போயிட்டு வா, விவரமா சொல்றேன்.”

என்னவாக இருக்கும் என்று யோசித்தபடி ஹோட்டலுக்குச் சென்று வாங்கி வந்து இலை பிரித்து, சாம்பார் ஊற்றினான்.

ஊத்தப்படம் சாப்பிட்டப்படி மனோகர், “வாலிபால் வரதன்னு ஒரு தாதா. அவனைப் பார்த்து எல்லாம் பேசிட்டேன். பதினேழு லட்சமும் அந்த குணசேகர்கிட்ட வசூல் பண்ணிக் குடுத்துடறேன்னு

சொல்லிட்டான். அதுல பத்து பர்செண்ட் அவனுக்குக் குடுத்தாப்போதும்னு சொல்லிட்டான். பாக்கதான் ரவுடி. என்ன மரியாதையா பேசறான் தெரியுமா? அவன்கிட்ட யார் முதல்ல போறாங்களோ... அவங்களுக்கு விசுவாசமா நடந்துப்பானாம்” என்றான்.

திடுக்கிட்ட அர்ச்சனா கலவரத்தோடு கேட்டாள்: “அவன் கேட்டா மட்டும் உங்க பார்ட்னர் பணத்தைத் தூக்கிக் குடுத்துடுவானா?”

“என்னடி புரியாமப் பேசறே? உன்னை மாதிரி, என்னை மாதிரி அவன் கெஞ்சிக்கேப்பானா? தடாலடியா வசூலிப்பான் தெரிஞ்சுக்கோ. போறப்பவே இருபது ரவுடிகளோட போய் இறங்கப் போறான். அதுலயே குணா மிரண்டுடுவான். எனக்கும் ஆள் பலம் இருக்குன்னு அவனுக்குப் புரிஞ்சிடும்.”

“அவன் போலீசுக்கு ஃபோன் செஞ்சிட்டா? போலீஸ் இதுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்னு ரவுடியைக் கேக்காதா?”

“போலீஸ்கிட்டல்லாம் போக மாட்டான் அர்ச்சனா. வரதன் ஒரு மேட்டர்ல தலையிட்டிருக்கான்னாலே வில்லங்கம்னு அவனுக்குப் புரியும். எங்கிட்ட கெஞ்ச ஆரம்பிச்சிடுவான். ஒரே செக்குல பணத்தை செட்டில் செஞ்சாச்சுட ஆச்சரியமில்லை. யாரா இருந்தாலும் உயிர் பயம் வந்துட்டா அதுக்கு முன்னாடி வீம்பாவது... வில்லங்கமாவது...!”

“வஞ்சம் வெச்ச பதிலுக்கு உங்கக்கிட்ட அதே மாதிரி அடாவடித்தனமா குணா நடத்துக்கிட்டா?”

“நீ ஏன் ரொம்ப கற்பனை பண்ணே? வரதன் என்ன சொல்றான் தெரியுமா? ஒருமாசத்துக்கு நம்ம வீட்டுக்குப் பக்கத்துல அவன் ஆளுங்க ரெண்டு பேரைப் பாதுகாப்புக்கு நிறுத்தி வைக்கிறேன்னு சொல்றான்.”

“ஒரு மாசத்துக்கு அப்புறம்?”

“ஏய்... என்ன நீ எல்லாத்துக்கும் விவகாரமா யோசிக்கிறே? இழந்த பணம் கைக்கு வரப்போகுது. அதுக்கு சந்தோஷப் படறதை விட்டுட்டு. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ பேசாம வேடிக்கை பாரு.”

அர்ச்சனாவுக்கு மனோகர் ஒரு விபரீதப் பாதையில் காலெடுத்து வைத்துவிட்டான் என்பது தெளிவாகப் புரிந்தது. ஒரு கலவரப் பந்து அவள் நெஞ்சை அடைத்தது.

மருத்துவமனையில் வழக்கமாக டோக்கன் பதினெட்டு, பத்தொன்பது என்று கொடுத்து இரண்டு மணி நேரம் உட்காரவைத்து பிறகுதான் அழைப்பார்கள். இன்று அதிசயமாக கூட்டமே இல்லாததால் இரண்டாவது நபராக ப்ரீதியைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள் அர்ச்சனா.

இரவுகளில் மட்டும் விடாமல் அழுவதையும், சில சமயம் குடித்த பால் முழுவதையும் கக்கிவிடுவதையும் சொல்லி ஆலோசனை கேட்டாள். எழுதிக் கொடுத்த சிரப் அயிட்டங்களை, அங்கேயே பெட்டிக்கடை மாதிரி வைத்திருந்த மருந்தகப் பகுதியில் வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தபோது, அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

நேராக அந்த குணாவைச் சந்தித்துப் பேசினால் என்ன? என்னைத்தான் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே? சிஸ்டர், சிஸ்டர் என்று இனிமையாகப் பேசுவானே? என்ன செய்து விடுவான்? ஏதாவது ஒரு வகையில் இந்தப் பணப் பிரச்னையை வில்லங்கம் இல்லாமல் சுமுகமாகத் தீர்க்கச்சொல்லிக் கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன? தாதாவை விட்டு வசூலிப்பதெல்லாம் சரியான வழி இல்லையே? விவகாரத்தை விலை கொடுத்து வாங்கும் யோசனை அது என்பது புரியாமல் இவர் இருக்கிறார் என்றால், நானும் பேசாமல் இருப்பதா?

ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்து கிண்டி இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுக்குப் போகச் சொன்னாள். எப்படி ஆரம்பித்து எப்படிப் பேசுவது என்று யோசித்தபடி பயணித்தாள். எஸ்டேட்டில் அந்த மெஷின் டூல்ஸ் நிறுவனத்தின் அலுவலக வாசலில் இறங்கிக்

கொண்டாள். வாட்ச்மேனை அணுகி “என்ன கண்ணைய்யா? நல்லா இருக்கியா?” என்றாள்.

“நல்லா இருக்கேம்மா. பொண் குழந்தையாம்மா? எங்கம்மா இப்படி?”

“உங்க முதலாளியை ஒரு பத்து நிமிஷம் பார்க்கணும். போய்ச் சொல்லு?”

“இப்படி உக்காருங்கம்மா” போனவன் உடனே வந்து, “போங்கம்மா” என்றான்.

குணசேகரின் தனியறைக் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே அவள் நுழைந்ததும், லேப்டாப்பில் தட்டிக்கொண்டிருந்த அவன் எழுந்து நின்று வரவேற்று அவளை அமரச் செய்தான்.

“சிஸ்டர், சௌக்கியமா? பாப்பா பேரென்ன ப்ரீதிதானே? வந்து பார்க்கணும்னு இருந்தேன். அதுக்குள்ள எங்களுக்குள்ள முட்டிக்கிச்சி. வீட்டுக்கு வந்தா எதாச்சும் அவன் அவமானமாப் பேசிடுவான்னுதான் வரலை. ஜூஸ் சொல்லட்டுமா?”

“வேணாம். குணா சார், நான் எதுக்கு வந்திருக்கேன்னு உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும். நீங்க செய்றது நியாயமாப்படுதா? பறினேழு லட்சத்தை சுருட்டிக்க நினைக்கறது அநியாயம் இல்லையா? மனசாட்சியோட பதில் சொல்லுங்கள்.”

வாய்விட்டுச் சிரித்தான் குணசேகரன்.

7

வாய்விட்டுச் சிரித்த குணாவை, காரணம் புரியாமல் பார்த்தாள் அர்ச்சனா. எரிச்சலாக வந்தது. சமயம் தெரியாமல் பரீதி அவள் கன்னத்தில் தட்டி முடியைக் கலைத்தது.

என்ன மனிதன் இவன்? சுருக்கென்று மனதில் தைக்கிற மாதிரி கேள்வி கேட்டிருக்கிறேன். ஒன்று ஆத்திரப்பட வேண்டும். இல்லை, அனுசரணையாக பதில் சொல்ல வேண்டும். இப்படிச் சிரித்தால் என்ன அர்த்தம்?

“நான் எவ்வளவு தூரம் நொந்துபோயி, மனசு வெடிச்சு கேக்கறேன். உங்களுக்கு காமெடியா இருக்கா?” என்று ஆத்திரமாகக் கத்தினாள். நெஞ்சம் படபடத்தது.

“கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க சிஸ்டர். சிம்பிளா சொல்லணும்னா துரோகத்தை, நான் செய்யலை. உங்க புருஷன்தான் கம்பெனிக்கு துரோகம் செஞ்சாரு. இது நாங்க ரெண்டு பேரும் பணம் போட்டு ஆரம்பிச்ச தொழில். எங்க கம்பெனிக்குன்னு சில விதிகள் இருக்கு. யாருக்கும் கடன் கொடுத்து வியாபாரம் செய்யறதில்லைன்னு ஒரு பாலிசி வெச்சிருந்தோம்.

நல்லா சிஸ்டமேடிக்கா போயிட்டிருந்திச்சு. ராஜஸ்தான்காரன் ஒருத்தன் வந்தான். ஒரு பெரிய ஆர்டர் கொடுக்கறேன். ஆனா பேமெண்ட் மூனு மாசம் கழிச்சதான் குடுப்பேன்னு சொன்னான். எனக்கு அவன் மேல நல்ல அபிப்ராயம் வரலை.

ஆனா மனோகருக்கு அந்த ஆர்டரால வரக்கூடிய லாபம் மட்டும்தான் கண்ணுக்குத் தெரிஞ்சது. கடன் கொடுக்கலாமனு மனோகர் பிடிவாதமா சொன்னான். தனியா ஒரு அக்ரிமெண்ட் போட்டுக்கலாம், அவன் பணம் கட்டலைன்னா நான் கட்டறேன். அந்த

ரிஸ்க்கை நான் எடுத்துக்கறேன்னு சொன்னான். சரின்னேன். ஒரு அக்ரிமெண்ட் போட்டுக்கிட்டோம்.”

“அப்புறம்?” என்றாள் ஆர்வமாக. அவன் சொல்லும் எல்லாமே புதிய தகவல்களாக இருக்கவே, உள்ளுக்குள் மனோகர் தன்னிடம் வேறு மாதிரி சொன்னதும் கூடவே நினைவுக்கு வந்தது.

“ரெண்டு மாசம் ராத்திரி பகலா உழைச்சு அந்த ஆர்டர் மிஷின்களை அனுப்பி வெச்சோம். நான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே ராஜஸ்தான்காரன் ஏமாத்திட்டான். நாங்க நேர்ல போய்ப் பார்த்தா... அவன் கம்பெனியையே காணோம். எங்களை மாதிரி பல கம்பெனிங்க அவனைத் தேடி வந்து ஏமாந்து திரும்பினாங்க. நான் வேணாம் வேணாமனு தடுத்தும் கம்பெனியோட பாலிசியையும் மீறி முடிவெடுத்தது உங்க புருஷனோட திமிர்! அக்ரிமெண்ட்படி நஷ்டத்தை அவன்தானே ஏத்துக்கணும்?

அவன் கணக்குல அட்ஜஸ்ட் செஞ்சது போக மிச்சத்தைக் கையில் குடுத்து விலகிக்கோன்னு சொன்னேன். இப்போ வம்பு பண்ணா நான் என்ன செய்யமுடியும்? இதுல என் மேல என்ன தப்பு இருக்கு?”

அர்ச்சனாவுக்கு, சொல்ல பதில் இல்லை. அவன் சொல்வதில் ஒரு நியாயம் இருப்பதாகவே உணர்ந்தாள்.

“என்ன சிஸ்டர், பதிலையே காணோம்? திடீர்னு ஃபோன் பண்ணி கெட்ட வார்த்தை சொல்லித் திட்டுறது.. குடிச்சிட்டு வந்து என் கார் கண்ணாடியை உடைக்கிறது, எல்லாருக்கும் முன்னாடி என் சட்டையைப் பிடிச்சுக் கத்தறதுன்னு பலவிதமா என்னை அவமானப்படுத்திக்கிட்டே இருக்கான். பழைய நட்புக்காகத்தான் அவன் மேல எந்த போலீஸ் நடவடிக்கையும் எடுக்காம இருக்கேன். ஒரு கம்பிளெய்ண்ட் குடுத்தா அவனைத் தூக்கி உள்ளே வெச்சிட முடியும். உங்களை, உங்கக் குழந்தையை எல்லாத்தையும் நினைச்சிப் பார்த்துதான் நான் அமைதியாப் போய்ட்டிருக்கேன்.”

“புரியுதுங்க சார்” என்றாள் சுரத்தில்லாமல்.

“என் மேல தப்பிருந்தா அவன் தாராளமா கோர்ட்டுக்குப் போகலாம். நான் கோர்ட் மூலமா அவனுக்கு நியாயத்தைப் புரிய வைக்கத் தயாரா இருக்கேன். வேற எந்தக் குறுக்கு வழில என்ன மிரட்டிப் பார்க்கணும்னு நினைச்சாலும், அதே குறுக்கு வழில என்னாலயும் போக முடியும்னு சொல்லுங்க.”

அதற்கு மேல் அங்கே அமர்ந்திருப்பதே அவமானம் என்று உணர்ந்த அர்ச்சனா, எழுந்து கொண்டாள், “நான் புறப்படறேன் சார்.”

“கார்ல ட்ராப் பண்ணச் சொல்லட்டுமா சிஸ்டர்?”

“தேங்க்ஸ்.”

“எதுக்கெடுத்தாலும் ஆத்திரப்படற அவனுக்கு, எதையும் சரியான கோணத்துல புரிஞ்சுக்கிற நீங்க அமைஞ்சிருக்கீங்களே. என்னைப் பத்தி அவன் தப்புத் தப்பா உங்ககிட்டே சொல்லி வெச்சிருக்கான்னு புரியது. நீங்க வந்ததிலேயோ, என்னைக் கேட்டதிலேயோ எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை சிஸ்டர். கணக்கு போக நான் செட்டில் செஞ்ச பத்து லட்சத்தை வெச்ச தொழில் ஆரம்பிச்சு, பொறுப்பா பொழைக்கிற வழியைப் பார்க்கச் சொல்லுங்க.”

“செட்டில்மெண்ட் தொகையா பத்து லட்சம் தந்தீங்களா?”

“ஆமாம். அதையும் சொல்லலையா? இருங்க” என்று சக்கர நாற்காலியை உட்கார்ந்த நிலையிலேயே சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஃபைல்ஸ் ராக் அருகில் நகர்த்திச் சென்று ஒரு ஃபைல் எடுத்துத் திரும்பி, புரட்டினான்.

“இதோ பாருங்க வவுச்சர். இது மனோகர் கையெழுத்துதானே? செக்கா குடுத்தேன். பேங்க்ல போட்டு பணம் எடுத்துட்டான். இப்பச் சொல்லுங்க. இதுல நான் ஏதாச்சம் துரோகம் செஞ்சிருக்கேனா?”

“நியாயப்படி நடந்திருக்கீங்கன்னு புரியது. ஆனா உங்களை ஒண்ணு கேக்கலாமா குணா சார்?”

“தாராளமா கேளுங்க சிஸ்டர்.”

“இதே கம்பெனில எவ்வளவு லாபம் வந்திருக்கு. அப்பல்லாம் அவர் எடுத்த முடிவுகளால அந்த லாபத்தை நீங்களும் தானே அனுபவிச்சீங்க? நஷ்டம்னு வந்தப்ப மட்டும் அவரைக் குற்றம் சொல்லி விலக்கிட்டீங்களே?”

“இது தெரிஞ்சே சந்திச்ச நஷ்டம் சிஸ்டர். தனி அக்ரிமெண்ட் போட்டது யாரு? ரிஸ்க் எடுத்தது யார் தப்பு?”

“புரியது. ஆனா... இந்தக் கம்பெனி முதல்ல அவர் தனியா ஆரம்பிச்சது. அப்புறம்தான் உங்களையும் பார்ட்னரா சேத்துக்கிட்டார். இப்ப இந்தக் கம்பெனியே உங்களுக்குச் சொந்தமாயிருக்கு. ஒரு விஷயத்துல அவர் எடுத்த தப்பான முடிவால அவருக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? ஒரு பார்ட்னரா சட்டப்படி நடந்துக்கிட்டு, அவரை வெளில அனுப்பிட்டு கம்பெனியை உங்களுக்குச் சொந்தமாக்கிட்டீங்க. அதே சமயம்... நீங்க அவருக்கு நண்பர்தானே? ஒரு நண்பரா என்ன செஞ்சிங்க? அவரும் அவரோட குடும்பமும் நடுத்தெருவுல நின்னா பரவாயில்லையா? எத்திக்ஸ்னு ஒண்ணு இல்லையா?”

அமைதியாக சில விநாடிகள் தன் விரல் நகங்களையே பார்த்தான் குணா. “சிஸ்டர், இந்த விவகாரம் வெடிச்சப்போ மனோகர் எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவு என்னைக் காயப்படுத்திருக்கான். எல்லாரையும் வெச்சிக்கிட்டு அவன் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு இன்னொருத்தனா இருந்தா வெட்டிபுரப்பான். ஆக்கவலா கணக்குப்படி அவனுக்கு நான் செட்டில் செய்ய வேண்டியது எட்டு லட்சம்தான். ஆனா... பல விஷயங்களையும் யோசிச்சுப் பார்த்துத்தான் பத்து லட்சம் ரவுண்டாக் குடுத்தேன். அந்தப் பணத்தை என்ன செஞ்சான் சிஸ்டர்?”

“அதைப்பத்தி எதுவுமே அவர் சொல்லலை” என்று இவனிடம் எப்படிச் சொல்வதென்று தவித்து அமைதியாக இருந்தான்.

“உங்ககிட்ட அவன் பல விஷயங்களை மறைச்சிருக்கான்னு தெரியுது. மொதல்ல அவனை, தாலி கட்டின பொண்டாட்டிக்கு உண்மையா இருக்கச் சொல்லுங்க.”

தலையைக் குனிந்து கொண்டு அமைதியாக வெளியேறினாள் அர்ச்சனா.

தரையில் அமர்ந்து வெங்காயம் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள் அர்ச்சனா. வெங்காயம் காரணமில்லாமலேயே, கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. ப்ரீதி தூளியில் சிணுங்கவே, தன் அருகாமையில் இருந்த தூளியுடன் கட்டப்பட்டக் கயிற்றை இழுத்து ஆட்டி விட்டாள்.

சிகரெட் நெடி முன்னால் வந்து, பின்னால் மனோகர் வந்தான். நாற்காலியில் சரிந்தான். சட்டையில் இரண்டு பட்டன்களைக் கழற்றி உள்ளே ஊதிக் கொண்டு, “மோர் இருக்கா? என்னா வெயில்? எவ்வளவு புழுக்கமா இருக்கு தெரியுமா?” என்றான்.

“ஆமாமாம். ரொம்பப் புழுக்கமாத்தான் இருக்கு.”

திரும்பிப் பார்த்து, “என்னடி குரல் ஒரு மாதிரியா இருக்கு? அழுதியா என்ன?”

“ஏங்க, உங்களை ஒண்ணு கேக்கணும். அந்த குணா உங்களை ஏமாத்திட்டான், ஏமாத்திட்டானுதான் சொல்லுவீங்க, டெய்லா சொன்னதில்லை. அவன் எப்படி உங்களை ஏமாத்தினான்? சொல்லுங்களேன்...”

“ஏன்... நீ என்ன லாயரா? தீர்த்து வெச்சிடுவியா? சரி, சொல்றேன். ஒரு பெரிய ஆர்டர் வந்திச்சி. கடன் கேட்டான் பார்ட்டி. குடுத்துப் பாக்கலாம்னு நான் சொன்னேன். வேணாம்னான் அவன். அப்புறம் அவனைக் கன்வின்ஸ் பண்ணிட்டேன். நிறைய ஆர்டர்ன்றதால வெளிய கொஞ்சம் ஃபைனான்ஸ் கடன் வாங்க வேண்டியிருந்திச்சு, அந்த ஏற்பாடெல்லாம் அவன்தான் பார்த்துக்கிட்டான்.

“அப்பப்ப சில அக்ரிமெண்ட்ஸ்ல கையெழுத்து வாங்குவான். நானும் படிச்சே பார்க்காம கையெழுத்துப் போடுவேன். அந்தப் பார்ட்டி எங்களை ஏமாத்திட்டான். ஏகப்பட்ட நஷ்டம். எல்லா நஷ்டத்தையும் நான் மட்டுமே ஏத்துக்கிட்டு என் கணக்குலோந்து செட்டில் செய்யணும்னு சொன்னான். அப்படி நான் செய்யறதா

அக்ரிமெண்ட் போட்டிருக்கறதா சொல்லி எடுத்துக் காட்றான். எனக்கு பரீருங்குது. எதுக்கோ நான் போட்ட கையெழுத்தை வெச்சு அப்படி ஒரு அக்ரிமெண்ட் தயாரிச்சிருக்கான் பாவி. அதை வெச்சு என்னை கம்பெனியை விட்டுத் துரத்திட்டான்.”

“ஓகோ... இதெல்லாம் உண்மைன்னு நம்ம குழந்தை மேல சத்தியம் செஞ்சு உங்களால சொல்ல முடியுமா?”

“என்னடி... என் மேல... நம்பிக்கை... இல்லையா?”

“இருந்திச்சு, இப்ப தேய்ஞ்சிடுச்சு. சரி, அது போகட்டும். குணா ஃபைனல் செட்டில்மெண்ட்டா ஏதாச்சும் உங்களுக்குக் குடுத்தாரா, இல்லையா?”

“எங்க குடுத்தான்? ஒரு பைசா குடுக்கலையே...?”

“செக்கா குடுத்திருக்காரேங்க. ஒரு பைசா இல்லை... பத்து லட்சம்! உங்க அக்கவுண்ட்ல போட்டு வசூலாகி... அடுத்த நாலு நாள்ல அஞ்சு, அஞ்சு லட்சமா பணத்தை எடுத்திருக்கீங்களே? பேங்க் அக்கவுண்ட் பார்த்துட்டுதான் கேக்கறேன். மறைச்சதெல்லாம் போதும். அந்தப் பத்து லட்சம் எங்க? எதுக்கு எடுத்தீங்க? எதுக்கு அடுக்கடுக்கா இத்தனை பொய்?”

அர்ச்சனா ஆணியடித்ததைப் போல கேட்க... தடுமாறி நின்றான் மனோகர்.

8

மனோகருக்கு போதையெல்லாம் உடனே இறங்கி விட்டது. தன்னை பளிச் பளிச்சென்று கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டு, பதினை எதிர்நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அர்ச்சனாவின் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்க்க முடியவில்லை.

“ஏய்... என்ன ரொம்பத் தெரிஞ்சு மாதிரி இப்படில்லாம் கேக்கறே? அவன் எப்ப செக் குடுத்தான்?” என்று மிக பலவீனமாக, குரல் மங்கி முனகினான்.

“நம்ம குழந்தை மேல அடிச்ச சத்தியம் செய்யுங்க போதும். அதுக்கப்புறம் நீங்க சொல்ற எதையும் எதிர்ப் பேச்சு பேசாம நான் கேட்டுக்கறேன். ம். செய்யுங்க. குணா செக் குடுக்கலை? நீங்க பேங்க்லேர்ந்து பணம் எடுக்கலை?”

“ஆனா எனக்கு வரவேண்டியது வெறும் பத்து லட்சம் இல்லை. மொத்தம் இருபத்தேழு லட்சம். மிச்சம் பதினேழுக்குதான் போராடிக்கிட்டிருக்கேன்.”

“ஓகோ. சரி, அந்தப் பத்து லட்சம் எங்க?”

“இருக்கு. அதை ஃபிக்சட் டெபாசி்ட்ல போட்டு வெச்சிருக்கேன்.”

“அதே பேங்க்லயா?”

“இல்ல. வேற பேங்க்ல. அங்கதான் வட்டி அதிகம்.”

“சரி, ஃபிக்சட் டெபாசி்ட் போட்டா ரசீது குடுப்பாங்க இல்லையா? எங்க வெச்சிருக்கீங்க? காட்டுங்க பார்க்கலாம்.”

“வெச்சிருக்கேன். இங்க நம்ம வீட்ல இருந்தா பத்திரமா இருக்காதுன்னு பேங்க் லாக்கர்ல வெச்சிருக்கேன்.”

“பேங்க் லாக்கர் இனிமே தேவையில்லைன்னு மூணு மாசத்துக்கு முன்னாடி நாம ரெண்டு பேரும் கையெழுத்துப் போட்டுதானே க்ளோஸ் பண்ணோம்?”

“அப்புறம் புதுசா ஒரு லாக்கர் என் பேர்ல எடுக்கக் கூடாதா?”

“எவ்வளவுதான் பொய் சொல்வீங்க நீங்க? சரி, வாங்க போகலாம். லாக்கர் சாவியை எடுத்துக்கிட்டுப் புறப்படுங்க. லாக்கர்லேர்ந்து டெபாசி்ட் ரசீது எடுத்து எங்கிட்ட காமிங்க.”

சட்டென்று உச்சமான கோபத்தில் எழுந்தான் மனோகர்.

“என்னடி நானும் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுட்டேபோறே? நீ பொண்டாட்டியா இல்லை, போலீசா? இதுக்கு மேல பேசினே, டென்ஷனாயிடுவேன், ஆமாம்.”

‘ச்சீ’ என்பது போல அவனைப் பார்த்தாள் அர்ச்சனா. அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது அவன் சொல்கிற ஒவ்வொரு எழுத்தும் பொய் என்று. ரோஷம் வருகிறதே ஒழிய, உண்மை வரவில்லை. சொல்வதில்லை என்கிற பிடிவாதமான தீர்மானத்தில் இருப்பவனிடம் எத்தனை விதமாகக் கேட்டாலும் ஒழுங்கான பதில் வரப்போவதில்லை.

அந்தப் பத்து லட்சத்தை என்னதான் செய்தார் என்கிற முக்கியமான கேள்வி அவளுக்குள் ‘அழகான கவலையை’ விதைத்தது. சீட்டாட்டமா? ரேஸா? பங்குச் சந்தை விளையாட்டா? ரியல் எஸ்டேட்டில் எவனிடமாவது தூக்கிக் கொடுத்து ஏமாந்து விட்டாரா?

என்ன ஆனாலும் சரி, என்னை இவர் அடித்தாலும் சரி, இந்த விஷயத்தில் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டேயாக வேண்டும்.

“சரிங்க. நீங்க எனக்கு அந்த ரசீதைக் கண்ல காட்ட வேணாம். ஆக... பத்து லட்சம் அப்படியே டெபாசி்ட்டா பத்திரமா இருக்கு. அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.” இப்போது வந்து வந்திருக்கிறாள்.

“அம்மா வீட்ல என்னை நிலைமைன்னு உங்களுக்குத் தெரியாது. அப்பாவுக்கு ஆபரேஷன் பண்ணுதுக்கு உடனடியா பணம் ஏற்பாடு பண்ண முடியாத சூழ்நிலை. தங்கச்சி வந்திருந்தா. இங்க நடக்கற கூத்தெல்லாம் எதுவும் சொல்லலை. பத்துல ஒரு மூணு லட்சம் மட்டும் எடுத்து கடனா குடுங்க. வீட்டை அடமானம் வைக்கப் போறாங்க. அந்தப் பணம் வந்ததும் திருப்பிக் குடுத்துடுவாங்க.”

“ஓ! இதுக்குதான் இப்படி என்னைப் போட்டு அரிக்கிறியா? இந்த பாரு. எனக்கு அம்மா இல்லை, அப்பா இல்லை, எல்லாமே நீங்கதான்னு எல்லாரையும் உதறிட்டுத்தானே என் பின்னாடி வந்தே? கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி எதிர்த்தாங்க, சரி, கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டுப் போய் நிக்கிறோம். அங்க என்ன நடந்துச்சு? எனக்கு மறந்துடுமா? நாயைவிடக் கேவலமா நடத்தினாரு உங்கப்பா. அவர் முஞ்சில ஜென்மத்துக்கும் முழிக்கிறதில்லைன்னு சொல்லிட்டுதானே உன்னை கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன். இப்போ அந்தாளுக்கு ஆபரேஷன்னு நான் பணம் தரணுமா? மாப்பிள்ளை வேணாம். மாப்பிள்ளையோட காசு மட்டும் வேணுமா?”

“இப்படி எடுத்தெறிஞ்சு பேசாதீங்க. தங்கச்சிதான் வந்து பணம் கேட்டா. அப்பாவுக்கு உங்களைப் பணம் கேக்கப்போற விஷயமே தெரியாது. நாளைக்கு நம்ம பிள்ளை நம்ம விருப்பத்துக்கு எதிரா இதே மாதிரி ஒரு காரியம் பண்ணிட்டு வந்து நின்னா... அப்ப நீங்களும் இப்படித்தான் கோபப்படுவீங்க. அதுக்காக அவர் என் அப்பா இல்லைன்னு ஆயிடுமா? என்னைப் பெத்தவருங்க. என்னைப் படிக்க வெச்சவரு. என்னை வளர்த்து ஆளாக்கினவரு. இந்தச் சந்தர்ப்பத்துல நான் உதவலைன்னா, நான் மனுஷியே இல்லை.”

“நீ நல்லா பேசக் கத்துக்கிட்டே. டி.வி. சீரியலுக்கு வசனம் எழுதறதுக்குப் போகலாம். என் காசை உங்கப்பாவுக்காகத் தர முடியாது. அப்புறம்?”

மிகக் கூசிக் குறுகிப் போனாள். அவனைப் பார்க்கவே அருவெறுப்பாக இருந்தது. என்ன மனிதன் இவன்! வாயைத் திறந்தால் பொய்! கடுகளவுக்குக்கூட மனிதாபிமானம் இல்லை. இவருக்கு மட்டும் தான் கோபம், ஆத்திரம், தன்மானம் எல்லாம் உண்டா? அவனைப் பார்த்து அழுத்தமாகக் கேட்டாள்.

“குணா பத்து லட்சம் குடுத்ததை இத்தனை நாள் ஏன் எங்கிட்ட சொல்லலை?”

“அது... ஃபுல் செட்டில்மெண்ட் முடிஞ்சதும் சொல்லலாம்னு இருந்தேன்.”

“ஆனா... கணக்குப்படி அவர் தரவேண்டியது எட்டு லட்சம்தானாமே? ரெண்டு லட்சம் சேர்த்துப் போட்டு பத்து லட்சமாதானே குடுத்திருக்காரு?”

“ஏய், இதெல்லாம் உனக்கு எவன்டி சொன்னது?”

“எதிர் கேள்வி கேக்காதீங்க. நான் கேட்டதுக்கு முதல்ல பதில் சொல்லுங்க. உண்டா, இல்லையா?”

“கணக்குப்படி பாத்தா மொத்தம் இருபத்தி...”

“போதும். அவர்தான் அந்த ராஜஸ்தான் ஆர்டர் வேணாம்னு படிச்சப் படிச்ச சொல்லியிருக்காருல்ல, நான் ரிஸ்க் எடுத்துக்கறேன்னு அந்த ஆர்டருக்கு மட்டும் தனியா ஒரு அக்ரிமெண்ட் உங்களை யாரு போடச்சொன்னது? அதுபடி கம்பெனிக்கு நஷ்டம் வந்தா பார்ட்னர் கேக்க மாட்டானா?”

“அர்ச்சனா! அந்த ஆபீஸ்லேர்ந்து எவனாச்சும் வீட்டுக்கு வந்து உங்கிட்ட வத்திவெச்சிட்டுப் போனானா?”

“இல்ல. நான்தான் அந்த ஆபீசுக்குப் போனேன். குணாகிட்ட உங்களுக்காக நியாயம் பேசப் போனேன். ஆனா உண்மை தெரிஞ்சப்புறம் எதுவும் என்னால் பேச முடியலை. ஏண்டா போனோம்னு ஆயிடுச்சி.”

“யாரைக் கேட்டு அந்தப் பொறுக்கி ராஸ்கலை நீ போய்ப் பார்த்தே? அவ்வளவு திமிர் ஏறிப் போச்சாடி உனக்கு?”

“சும்மா கத்தாதீங்க. நீங்க பாட்டுக்கு அடியாளைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போய் அடிதடின்னு இறங்கப் போறதா சொன்னீங்க. எனக்கு அடிவயிறு கலங்கிடுச்சு. ஏதாச்சும் ஒண்ணு ஆயிடுச்சின்னா அப்புறம் அம்மான்னா வருமா, அப்பான்னா வருமா? சாட்சிக்காரன் கால்ல விழறதைவிட சண்டைக்காரன் கால்ல விழறது எவ்வளவோ நல்லதுன்னுதான் போனேன். இதப்பாருங்க... உங்க பக்கம் நியாயம் இல்லை.”

அவள் அருகில் வந்தான். முறைத்தான். அவள் கூந்தலை இறுக்கிப் பிடித்தான்.

“இத்தோட உன் பிரசங்கத்தை நிறுத்திக்கறியா? இதுக்கு மேல ஒரு வார்த்தை பேசினே, பல்லெல்லாம் கழண்டுடும். எது நியாயம்னு எனக்குத் தெரியும். எதிர்த்துப் பேசறதை விட்டுட்டு அடக்க ஒடுக்கமா இருக்கறதுன்னா இரு... இல்லன்னா?”

ஆங்காரமாகப் பார்த்தான்.

“இல்லன்னா? சொல்லி முடிங்க!”

“வெளில போ!” என்றான் கத்தலாக.

“குடும்பத்தை எதிர்த்துக்கிட்டு நம்ம பின்னாடி வந்தவ, இவளுக்குப் போக்கிடம் என்ன இருக்கு, வெளில போகச் சொன்னா அடுத்த நிமிஷம் நடு ரோடலதானே நிக்கணுங்கற நினைப்புலதானே இப்படி ஒரு வார்த்தை சொன்னீங்க? கையை எடுங்க. கையை எடுங்கன்னேன்!”

அவளின் கத்தலுக்கு அதிர்ந்த அவன், அவள் தலைமுடியிலிருந்து கையை எடுத்துக்கொண்டான். அர்ச்சனா வேகமாகச் சென்று ஒரு பேகை எடுத்து வைத்தாள். தன் உடைகள், குழந்தையின் துணிகள் என்று அவசரமாக அள்ளிப் போட்டாள்.

“ஏய்... ரொம்பதான் சீன் போடாதே! போயிடுவியா நீ?”

குழந்தையின் பால் பாட்டில், பால் டப்பா, தூளித் துணி என்று அவசரமாக சேகரித்தாள்.

“அர்ச்சனா! இவ்வளவு ரோஷம் தப்பு அர்ச்சனா! வருத்தப்படுவே!”

பேகின் ஜிப்பை மூடினாள். தோளில் மாட்டிக்கொண்டாள். நரையில் விட்டிருந்த குழந்தையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டாள்.

“எங்கடி போவே?”

அர்ச்சனா செருப்பு அணிந்தாள். விடுவிடுவென்று வெளியேறி வீதியில் நடந்தாள். எங்கே செல்வது என்கிற கேள்விக்கு விடை இல்லாமல்.

ஆர்த்தி, ஹாஸ்பிடலுக்கு வெளியில் மரத்தடிக்கு வந்து தன் கல்லூரித் தோழிக்குப் போன் செய்தாள்.

“நித்யா, ஒரு ஹெல்ப் வேணும்.”

“என்ன சொல்லு ஆர்த்தி. எங்கேர்ந்து பேசறே?”

“ஹாஸ்பிடல் லேர்ந்துதான். அப்பாவுக்கு நாளைக்கு ஆபரேஷன்.”

“பணம் ஏற்பாடு பண்ணிட்டியா?”

“வீட்டு டாக்குமெண்ட்டை ஒரு சேட்டுகிட்ட வெச்சு சாரி அங்கிள், ஏற்பாடு பண்ணிக்குடுத்துட்டார். அதெல்லாம் பிராப்ளம் இல்லை. நாலு யூனிட் ரத்தம் தேவைப்படுது. ஹாஸ்பிடல் பிளட் பேங்லேர்ந்து யூஸ் பண்ணிக்குவாங்களாம். பதிலுக்கு நாலு யூனிட் எனி குரூப் பிளட் குடுக்கணுமாம். நான், சாரி அங்கிள் தவிர, எனக்கு ரெண்டு பேர் வேணும். அதான்.”

“அவ்வளவுதானே? நானும் ராகினியும் வர்றோம். எப்ப வரணும்னு சொல்லு.”

சொல்லிவிட்டு போனை அணைத்தாள். உடனே அடித்தது. பெயர் பார்த்து,

“சொல்லுக்கா” என்றாள்.

“ஆர்த்தி, நான் உன்னை உடனே பார்க்கணுமே.”

“ஏன்கா குரல் ஒரு மாதிரியா இருக்கு? மாமா ஹெல்ப் பண்ண மாட்டேன்னு சொல்லிட்டாரா? விடுக்கா. பணத்துக்கு ஏற்பாடு

பண்ணியாச்சு. நாளைக்கு ஆபரேசன். நல்லபடியா நடந்து அப்பா நல்லபடியா வீடு திரும்பணும்னு வேண்டிக்கக்கா.”

“சரி, நான் பேச நினைச்சது...”

“என்னக்கா? சொல்லு.”

“அதான், பணம் ஏற்பாடு பண்ண முடியலைன்னு சொல்லத்தான். நான் சாமியை வேண்டிக்கிறேன் ஆர்த்தி. இந்த நேரத்துல அவருக்கு பக்கத்துல இருந்து சேவை பண்ண முடியலைன்னு குத்துது. நிறைய தப்பு பண்ணிட்டேன் ஆர்த்தி.”

“என்னக்கா இது? நானே நொந்து போயிருக்கேன். நீ இப்படி அழுதா... நான் என்ன செய்யறது சொல்லு? இது இன்னிக்கு திடீர்னு ஏற்பட்ட பிரச்சினையா? மனசைத் தேத்திக்கோக்கா. அப்பா குணமாகி வீட்டுக்கு வந்ததும் அவர்கிட்ட பக்குவமா எடுத்துச் சொல்லி அவர் கோபத்தை நான் சரி பண்ணேன்.”

“சந்தோஷம் ஆர்த்தி. பார்த்துக்கோ. வேற என்ன சொல்றது. வெச்சிடறேன்.”

செல்ஃபோனை அணைத்த அர்ச்சனாவுக்கு அழுகை பொத்திக்கொண்டு வந்தது.

அந்தப் பூங்காவில் அந்த நேரத்தில் கையில் குழந்தையுடன், தோள் பையுடன் சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்து, அழுது கொண்டிருக்கும் அவளை சற்றுத் தள்ளி புல்வெளியில் அக்கடாவென்று படுத்திருக்கும் ஒரு சோம்பேறியும், ஆடு, புலி ஆட்டம் ஆடிக் கொண்டிருந்த இரண்டு பேரும், செடிகளை பெரிய கத்தரிக்கோல் கொண்டு கத்தரித்துக் கொண்டிருந்த தோட்டக்காரனும் அவள் விசும்பலால் கவரப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கவே, அவள் அவசரமாகத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். அவர்கள் இரண்டாவது நிமிடம் பார்வையை திருப்பிக்கொண்டு தங்கள் வேலைகளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

‘கடவுளே! இப்படி ஒரு கொடுமையான சூழ்நிலை யாருக்கும் வரக்கூடாது. வீட்டை விட்டு வெளியேறும்போது ஒரு வீம்பு

மட்டும்தான் இருந்தது. திட்டம் எதுவும் இல்லை. சென்னையில் எனக்கு யாரையும் நெருக்கமாகத் தெரியாது.

எல்லா நாகரிகத்தையும் தொலைத்து விட்டு, வீம்பு ஒன்றை மட்டும் பிடிவாதமாக வைத்துக்கொண்டு சொந்த மனைவியையே அந்நியமாகப் பார்த்து, எதிரி போல நடத்தும் ஒருவனோடு எவ்வளவுதான் மன்றாடுவது? எத்தனை தூரம்தான் பொறுமையாகப் போவது?

‘நான் மனைவியா இல்லை அடிமையா? தோசை சுட்டுக் கொடுக்கவும், பிள்ளைப் பெற்றுக்கொடுக்கவும் மட்டும்தான் நானா? எதுவும் கேட்கக்கூடாதா? சரியாக நடந்துகொண்டால் எதற்காகக் கேட்கப் போகிறேன்? இவளுக்கு என்னை விட்டால் வேறு போக்கிடம் இல்லை என்கிற திமிரில் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசுவதா? நான் ஆத்திரமாகப் புறப்பட்ட போதுகூட என்னைப் போக வேண்டாம் என்று சமாதானப்படுத்தும்விதமாக ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தை சொன்னாரா? எங்கே போவே என்று அப்போதுகூட எகத்தாளம் தானே தெறித்து வருகிறது? இதற்கு மேலும் அவரோடு எப்படி இருக்க முடியும்? எனக்கென்று சுயமரியாதை ஒரு பத்து சதவிகிதம்கூட இருக்காதா? இருக்கக்கூடாதா?’

‘ஆர்த்தியைச் சந்தித்து, அவளிடம் மனம் விட்டு எல்லாவற்றையும் கொட்டி அடுத்து என்ன செய்யட்டும் என்று யோசனை கேட்கலாம் என்று அவளுக்கு ஃபோன் செய்தால், அவளோ வேறு சூழ்நிலையில் இருக்கிறாள். ஹாஸ்பிடலில் இருக்கும் அவளிடம் எப்படி என் பிரச்சனையைச் சொல்வது?’

‘இந்தப் பூங்காவில் எவ்வளவு நேரம் இருக்க முடியும்? மாலையில் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குப் பிறகு முடி விடுவார்கள். அதன் பிறகு எங்கேப் போவது?’

அர்ச்சனாவுக்கு கங்காவின் நினைவு வந்தது. கல்லூரித் தோழி, அப்புறம் ஒரு முறை பார்த்தபோது அடையாறு டெலிஃபோன் எக்ஞ்சேஞ்சில் வேலை பார்ப்பதாகவும், இந்திரா நகரில் மல்லிகை

மகளிர் விடுதியில் தங்கியிருப்பதாகவும் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. மனதுக்குச் சற்று தெம்பு பிறந்தது.

ப்ரீதியைத் தூக்கிக்கொண்டு எழுந்த அர்ச்சனா பூங்காவுக்கு வெளியே வந்து பஸ் ஸ்டாப்பிற்கு நடந்தாள். விசாரித்துக் கொண்டு அடையாறு செல்லும் பஸ்சிற்காகக் காத்திருந்தாள்.

“எப்ப கரண்ட் போகும், எப்ப வரும்னு சொல்லவே முடிய மாட்டேங்குது” என்றபடி மெழுகுவர்த்தியைப் பற்ற வைத்த கங்கா அதைக் கவிழ்த்து கொஞ்சம் உருக்கி சொட்ட வைத்து மேஜை மேல் விழுந்த மெழுகுத் துளிகள் மேல் நிற்க வைத்தாள்.

நெளி நெளியாய்க் கூந்தல். முகத்தில் கல்யாண ஆசை வந்து சென்றுவிட்ட தடயமிருந்தது. இடுப்பில் சதை வந்திருந்தது. கறுப்பாக இருந்தாலும் களையாக இருந்தாள் கங்கா. கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள்.

அந்த அறையில் இரண்டு நாளாக சரியாகக் காயாத துணியின் வாசனை, பவுடர் வாசனை, சந்தன வாசனை, கொஞ்சம் ஃபினாயில் வாசனை எல்லாம் கலந்தடித்தன. ஜன்னலைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்த வேப்ப மரத்திலிருந்த அணில் ஒன்று, ஜன்னல் கம்பிக்கு வருவதும் மீண்டும் கிளைக்குப் போவதுமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

படுக்கை மேல் ரப்பர் ஷீட் விரித்து அதன்மேல் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த ப்ரீதியை கன்னம் தொட்டுக் கிள்ளி உதட்டில் வைத்துக்கொண்ட கங்கா, “பாப்பா அழகா இருக்குது, என்ன பேர் சொன்னே?” என்றாள்.

“ப்ரீதி” என்றாள் அர்ச்சனா கழுவிய முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு சுவரில் மாட்டிய கண்ணாடி பார்த்து தலை சீனியபடி.

“அர்ச்சனா, நீ இங்கயே என்னோட தங்கறதில் எனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. ஆனா, இது வெளார்க்கிங் வுமன்ஸ் ஹாஸ்டல், நீ எங்கயாவது வேலை பார்க்கறதா அவர்களை நம்ப வைக்கணும். அது... பிரச்சனையில்லை, மாசம் வாடகை இரண்டாயிரம் ஆகுது. நாம

ரெண்டு பேரும் ஷேர் பண்ணிக்கிறோம்னு சொல்லிட்டா ஆளுக்கு ஆயிரத்தைநூறு குடுத்தாப்போதும். அதுக்கு என்ன பிளான் வெச்சிருக்கே?”

முகம் கழுவச் சென்றபோது சுவரில் ஒட்டி வைத்துச் சென்ற பொட்டை எடுத்து மீண்டும் ஒட்டிக்கொண்டு குழந்தை அருகில் அமர்ந்த அர்ச்சனா, “நான்தான் எல்லாத்தையும் விவரமா சொன்னே கங்கா. வீட்டை விட்டுப் புறப்படணும்னு அதுக்கு அஞ்ச நிமிடம் முன்னாடி நான் நினைச்சிப்பார்த்ததில்லை. சட்டுன்னு தோணிடுச்சு. திடீர்னு அவர் எனக்கு முணாவது மனுஷனா தெரிஞ்சாரு. நான் அவரை என் உரிமையுள்ள புருஷனா நினைச்சதான் அக்கறையோட, கவலையோட கேட்டேன். அவர் என்னை எவளோ ரோட்ல போறவ மாதிரி டீர்ட் பண்ணது தாங்க முடியலை. சுத்தமா பிடிக்கலை. எதைப் பத்தியும் யோசிக்கலை. புறபட்டுட்டேன்” என்றவளுக்கு தொண்டை அடைத்தது.

“சரி, விடு. நிறைய அழுதுட்டே போதும்; வேற எதாச்சும் பேசலாம்.”

“ஒரு மூவாயிரம் சம்பளத்துல ஒரு வேலை தேடிக்க முடியாதா என்ன? ஹாஸ்பிடல் ரிசப்ஷன், ஷாப்பிங் சென்டர் சேல்ஸ் கவுண்டர்லன்னு எதாச்சும் ஒரு வேலை கிடைச்சிடாதா?”

“விசாரிப்போம். பக்கத்துல நல்ல க்ரீச் இருக்குதான்னு நெட்டுலகூட தேடலாம்.”

“முடிவு செஞ்சிட்டேன் கங்கா, போதும். என் வாழ்க்கையை நானே பார்த்துக்கறேன். தன்மானத்தைத் துடைச்சுப் போட்டுட்டு, ஒரு அர்த்தமில்லாத வாழ்க்கை வாழ முடியாது.”

“உனக்கு சமாதானமா போகலாமேன்னு ஒரே வரில என்னால அட்வைஸ் சொல்ல முடியும். உன் வலியும் வேதனையும் உனக்குத்தான் தெரியும். தற்காலிகமான இந்தப் பிரிவு அவர் மனசை மாத்துதான்னு பார்க்கலாமே? லவ் மேரேஜ்! இல்ல?”

விரக்தியாகச் சிரித்தாள் அர்ச்சனா.

“காதலிக்கிறப்ப இருக்கற மன நிலையே வேற கங்கா. ரெண்டு சைடுலயும் எந்தக் குறையும் தெரியாது. தெரிஞ்சாலும் அதை அலட்சியப்படுத்திடும் அந்தக் காதல். நிஜ வாழ்க்கை அப்புறம்தான் இருக்கு. அப்பத்தான் ஒவ்வொரு விஷயமா புரிய வரும். முகச் சுளிப்புல ஆரம்பிச்சி மனசுல முடிச்சுகள் விழும்.”

“நல்லவேளை, இந்த விஷயத்துல நான் கொஞ்சம் லக்கி. அவனைப் பத்தி எனக்கு முன்னாடியே தெரிஞ்சி போச்சி. யெஸ் அர்ச்சனா, எனக்கும் ஒரு லவ் இருந்துச்சு. சரியான பொய்யன். நப்பிச்சிட்டேன்” என்று சிரித்தாள்.

மனோகர் பைக்கை நிறுத்தி அந்த டாஸ்மாக் கடைக்குப் போய் பிராந்தியும் டம்ளரும் வாங்கிக் கொண்டு கடைக்குப் பின்னால் இருந்த ஓப்பன் பாருக்குச் சென்று தண்ணீர் கலக்காமல் குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

‘குணா! எல்லாம் உன்னால்தான். நன்றி இல்லாத பொறுக்கி! அக்ரிமெண்ட் மேட்டர் என் மனைவிக்குக்கூடத் தெரியாது என்று உன்னிடம் சொல்லியிருந்தும், எல்லாவற்றையும் போட்டுக் கொடுத்து... இதோ அவள் என்னை ஈட்டி மாதிரி கேள்விகளால் குத்திவிட்டு வீட்டை விட்டுப் போய் விட்டாள். குணா, வருகிறேன். இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு கட்ட வருகிறேன்.’

முழு போதையுடன் வெளியே வந்த மனோகர் தன் பாக்கெட்டில் எடுத்து வைத்த பேனாக்கத்தி இருக்கிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு பைக்கில் அமர்ந்து வேகமாகப் புறப்பட்டான்.

10

மனோகர் போதையோடு பைக்கை ஓட்டிக் கொண்டிருந்ததால் காட்சிகள் உத்தேசமாகத்தான் தெரிந்தன. கண்களைக் குறுக்கி, பார்வையைக் கூர்மையாக்கி சற்றுப் பிரயத்தனத்துடன் தான் அவனால் வண்டியை ஓட்ட முடிந்தது.

சாலையோரமாக நின்று, சில இரண்டு சக்கரங்களை மடக்கி விசாரித்துக் கொண்டிருந்த போக்குவரத்து காவல்துறை அதிகாரியும், கான்ஸ்டபிளும் மனோகரின் பைக் தாறுமாறாகவும், அதிவேகத்திலும் வருவதை, துரத்திலிருந்தே கவனித்தார்கள்.

“மைனர் ரொம்ப வேகமா வர்றாரு பாரு... நிறுத்துய்யா.”

கான்ஸ்டபிள் கிட்டத்தட்ட நடுச்சாலைக்கு வந்து கைகளை ஆட்டி அவனை நிறுத்தச் சொன்னபோது, அவர் மேல் மோதிவிடக்கூடிய அபாயத்துடன் கிரீச்சென்று பிரேக் பிடித்து சற்றுத் தள்ளிச் சென்றுதான் மனோகரால் வண்டியை நிறுத்த முடிந்தது.

அவர் டிராஃபிக் கான்ஸ்டபிள் என்கிற தெளிவுக்கு வருவதற்கே மனோகருக்குச் சில விநாடிகள் பிடித்தன.

அவன் அருகில் வந்ததுமே மூக்கைச் சுளித்த சார்ஜெண்ட், “என்ன சார், குடிச்சிட்டு வண்டி ஓட்டறீங்க? அதுலயும் எண்பது ஸ்பீட்ஸ், ஹெல்மெட் இல்லாம வர்றீங்க? எத்தனைத் தப்பு பாருங்க” என்றார்.

அவனிடம் சொல்ல பதில் எதுவும் இல்லாததால் பேசாமல் அவரை முறைப்பாகப் பார்த்தான்.

“ஹலோ! உன்கிட்டதான் பேசிக்கிட்டிருக்கேன். வண்டியை விட்டு எறங்குய்யா முதல்ல... முறைக்கிறே?”

இறங்கினாலும் அவனால் தன் பைக்கைப் பிடிக்காமல் நிலையாக நிற்க முடியவில்லை.

“சார், நான் வேற ஒரு டென்ஷன்ல இருக்கேன். என்னை விட்டுங்க ப்ளீஸ்...” என்று குழறலாகச் சொன்னான்.

“யாருக்குய்யா டென்ஷன் இல்ல? டென்ஷன்ல இருக்கறவன்னுங்கெல்லாம் தண்ணியடிச்சிட்டு வண்டி ஓட்டலாம்னு விதிவிலக்கு எதுவும் சட்டத்துல சொல்லலையே. நீ டென்ஷன்ல வண்டியோட்டி... ஆக்சிடெண்ட் ஆனா உன் பொண்டாட்டில்ல தாலி அறுப்பா. இல்ல எவன் வீடலயாவது எழவு விழ வெச்சிடுவியே... பாரு... உன்னால நிக்கக்கூட முடியலை. இந்த நிலைமையில வண்டியை ஓட்டிக்கிட்டுப் போறியே. இது ரிஸ்க்குன்னு உனக்குத் தெரியலை.”

“சார்... ரொம்பப் பேசாதீங்க, எவ்வளவு வேணும்? வாங்கிட்டு ஆளை வுடுங்க.”

“ஏய்... என்னடா நினைச்சிட்டிருக்கே? எல்லா கேஸ்லயும் வாங்கிட்டு வுடற முடியுமா? இப்ப உன்னை இந்த நிலைமையில போக விட்டேன்னா நீ ஆக்சிடெண்ட் பண்ணிடுவேன்னு சொல்றேன். அது புரியலையா உனக்கு? போய் அப்படி ஜீப்புல உக்காரு. உன் மேல கேஸ் போட்டாகணும். யோவ்! வண்டியை ஓரங்கட்டுய்யா... யார், என்னன்னு கேட்டு கேஸ் எழுது!”

“தெரியும் அதிகமா பேசினா அதிகமா எதிர்பார்க்கறீங்கன்னு தெரியும். எவ்வளவு வேணும்னு கேக்கறேன்ல?” மனோகர் தன் பேண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து மணி பர்ஸ் எடுத்தபோது... அந்த மடக்குக் கத்தி கீழே விழுந்தது.

அதைப் பார்த்து கான்ஸ்டபிள் எடுத்து, “சார்... கத்தி வெச்சிருக்கான் சார்.”

“என்னடா இது? யாரு நீ? ரவுடியா? எந்த குரூப்புடா? எங்க போயிட்டிருக்கே? எவனையாச்சும் போடறதுக்குப் போயிட்டிருக்கியா? அதான் டென்ஷன் ஆவறியா? கேக்கறேன்ல...”

பதிலைச் சொல்றா!” என்ற அவர் இப்போது அவன் சட்டையைப் பிடித்து விசாரிக்கத் துவங்கினார்.

“இல்ல... அது... வந்து... கத்தி சும்மா...”

“பழம் நறுக்கறதுக்காக பாக்கெட்டுக்குள்ள வெச்சிருக்கியா? யோவ்... கண்ட்ரோல் ருமுக்குத் தகவல் குடுய்யா. மேட்டர் வேற மாதிரி தெரியுது.”

மனோகருக்கு அதற்கு மேல் என்ன பேசுவதென்று புரியாததாலும், போதை தலைக்கேறியிருந்ததாலும் பேசாமல் நின்றிருந்தான்.

அந்த கான்ஸ்டபிள் பைக்கை ஓரமாக நிறுத்தி சாவி எடுத்துக்கொண்டு, அவனைத் தள்ளிச் சென்று ஜீப்பில் ஏற்ற... பொம்மை மாதிரி அவரோடு நடந்தான்.

ஆர்த்தி மருத்துவமனைக்கு வெளியில் இருந்த மரத்தடிக்கு வந்து செல்ஃபோனில் எண்கள் அடித்தாள்.

மறுமுனையில் அர்ச்சனா எடுத்ததும், “அக்கா, ஆபரேஷன் நல்லபடியா முடிஞ்சிருச்சுக்கா. டாக்டர் எந்தச் சிக்கலும் இல்லன்னுட்டார். இன்னும் அஞ்ச நாள்ல வீட்டுக்குப் போகலாம்னு சொன்னாருக்கா” என்றாள்.

“அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம்” என்றாள் கங்காவின் அறையில் இருந்து அர்ச்சனா.

“ரொம்ப டென்ஷனா இருந்திச்சுக்கா. இப்பதான் மூச்சு வருது எல்லாருக்கும்.”

“இங்க நானும் சாமியை வேண்டிக்கிட்டே இருந்தேன் ஆர்த்தி. மயக்கம் தெளிஞ்சிருச்சா? பேசினாரா?”

“சும்மா ரெண்டு வார்த்தை பேசினாருக்கா. ஐ.சி.யூ.ல இருக்கறதால நாங்க ஒவ்வொருத்தரா போயி ஒரு நிமிஷம் மட்டும்தான் பார்த்துட்டு வந்தோம். இன்னிக்கு சாயங்காலமே தனி

ருமுக்கு மாத்திடுவாங்களாம். நான் அப்பப்ப உனக்கு ஃபோன் பண்ணேன். என்ன? நீ தைரியமா இரு.”

“சரி ஆர்த்தி” என்றவள் உடைந்துபோய் அழத் துவங்கினாள்.

“ஏய்... என்னாச்சு? அதுதான் ஆபரேஷன் நல்லபடியா நடந்துடுச்சின்னு சொல்றேனே... அப்புறம் ஏன் இப்படி அழறே?

“யாருமே இல்லாத அனாதையா நிக்கறேன் ஆர்த்தி” என்று தொடர்ந்து அழுதாள் அர்ச்சனா.

“என்ன பேசறே? சும்மா எல்லாத்துக்கும் வருத்தப்படக்கூடாது.”

“இல்ல ஆர்த்தி. இங்க என் வாழ்க்கையில் புயல் வீசிக்கிட்டிருக்கு. உனக்கு எதுவும் தெரியாது. நீயே அப்பாவோட ஆபரேஷன் பிரச்சனையில் இருக்கேன்னு எல்லாத்தையும் நான் மறைச்சிட்டேன் ஆர்த்தி.”

“என்னக்கா சொல்றே? எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை.”

“நான் இப்ப அவரோட இல்லை. குழந்தையைத் தூக்கிட்டு வெளில வந்துட்டேன். இப்ப ஒரு ஃபிரண்டு ரும்ல தற்காலிகமா நங்கிருக்கேன்.”

“கடவுளே! என்ன ஆச்சு? அந்த அளவுக்கு என்ன பிரச்சனை? சரி... போன்ல வேணாம். இப்ப நீ எங்க இருக்கேன்னு சொல்லு, நான் வர்றேன். நேர்ல பேசலாம்” என்றாள் ஆர்த்தி.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் கங்காவின் அறையில் இருந்தாள் ஆர்த்தி. முதுகில் மெதுவாகத் தட்டி, உறங்கிப்போன குழந்தை ப்ரீதியைப் படுக்க வைத்துவிட்டு வந்து அவள் அருகில் அமர்ந்தாள் அர்ச்சனா.

“என்ன பிரச்சனை? சொல்லுக்கா.”

“ஆர்த்தி, மனோகர் மேல நான் வெச்சிருந்த எல்லா நம்பிக்கையும் போயிடுச்சு. தினம் குடிக்கிறாரு, என்னை அடிக்கிறாரு,

இவரு ஏமாந்துட்டு தன் பார்ட்னர் மேல பழியைப் போடறாரு. அவரை ஆள் வெச்சு அடிப்பேன்... வெட்டுவேன்... குத்துவேன்னு குதிக்கிறாரு. அந்தாளு என்னடான்னா சரியாதான் நடந்துக்கிட்டிருக்கான். இவரை கம்பெனியை விட்டு விலக்கறதுக்காக அவன் குடுத்த பத்து லட்ச ரூபாயை இவரு என்ன செஞ்சாருன்னே தெரியலை.”

“அப்படின்னா அந்த கம்பெனி இவரோடது இல்லையா?”

“இவர் ஆரம்பிச்சதுதான், நடுவுல வந்த பார்ட்னரோட தகராறு. ஏதோ அக்ரிமெண்ட்ல கையெழுத்து போட்டுக்காரு. எல்லாம் தலைக்கனத்துல, வீம்புல எடுத்த முடிவுகளாத் தெரியுது.”

“பத்து லட்சம்னு சொல்றே! பெரிய தொகைக்கா. அதை என்ன செஞ்சார்ன்னு தெரியலைன்னு சொல்றீயே?”

“அதைக் கேட்டா அப்படி கோபம் வருது. ஒரு மனுஷனுக்கு, பத்து லட்ச ரூபாய்க்கு அப்படி என்ன செலவு சொல்லு? வெளில சொல்ல முடியாத செலவுன்னா அது என்ன? யோசிச்சு யோசிச்சு எனக்கு முளையே வெடிச்சிடும் போல இருக்கு. வார்த்தை எல்லாம் தப்பு தப்பா வருது. என் மேலயும், பாப்பா மேலயும் இருந்த பாசம் எல்லாம் சுத்தமா போயிடுச்சி. எப்பப்பாரு... ஒரு அடிபட்ட புலி மாதிரி உறுமிக்கிட்டு... வறட்டுத்தனமா பேசிக்கிட்டு... அவமானப்படுத்திக்கிட்டு... எவ்வளவுதான் தாங்குவேன் சொல்லு. எனக்குன்னு கொஞ்சம்கூட மானம், ரோஷம் இருக்காதா? ஒரு கட்டத்துல திடீர்னு அடப் போடான்னு எல்லாத்தையும் உதறிடத் தோணிடுச்சு ஆர்த்தி. அவரோட ஓடிப் போய் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா எடுத்த முடிவு ரொம்ப யோசிச்சு, திட்டம் போட்டு எடுத்த முடிவு. ஆனா... அவரை விட்டுப் பிரியலாம்னு எடுத்த முடிவு ரொம்ப ரொம்பத் திடீர்னு ஒரு விநாடியில் எடுத்த முடிவு.”

“என்னக்கா இது? கையில குழந்தையை வேற வெச்சிக்கிட்டு... ச்சே! நீதான் கோபப்பட்டுப் புறப்பட்டாலும், உன்னைச் சமாதானப்படுத்தி தடுத்து நிறுத்தியிருக்க வேணாமா அவரு?”

“அதான் சொன்னே... இவ எங்க போயிடுவான்னு ஒரு அலட்சியம்! மமதை! ஆயிரம் வார்த்தை தேவையில்லை ஆர்த்தி. ஒரு அலட்சியச் சிரிப்பாலகூட ஒருத்தரை ஆழமா காயப்படுத்த முடியும். அது அவருக்குக் கை வந்த கலை. அதை தினம் தினம் செய்வாரு.”

கண்கலங்கிய ஆர்த்தி, ஆறுதலாக அர்ச்சனாவின் கையைப் பிடித்தாள்.

“இப்ப என்னக்கா செய்யலாம்? நீ இங்க இப்படி இருக்கிறது ஈயில்லக்கா. நான் அவர்கிட்ட பேசட்டுமா?”

சற்று நேரம் யோசித்த அர்ச்சனா, “வேணாம் ஆர்த்தி. நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேன். அதுக்கு நீ உதவி செய்தா போதும்” என்றாள்.

அர்ச்சனா ஆர்த்தி முகத்தைப் பார்க்காமல் ஜன்னலுக்கு வெளியில் வெறித்தபடி தீர்மானமாகச் சொன்னாள்.

“எனக்கு எப்படியாச்சும் அவர்கிட்டேயிருந்து விவாகரத்து வாங்கிக் குடுத்துடு ஆர்த்தி, அது போதும்.”

உச்சமாக அதிர்ந்து போன ஆர்த்தி, “என்னக்கா, விளையாடறியா? புருஷன் பொண்டாட்டிக்குள்ள சண்டை சச்சரவு சகஜம் இல்லையா? உன் கோபம் தற்காலிகமானதுன்னு நினைச்சேன், இப்படி அணுகுண்டு தூக்கிப்போடறியே?”

“நல்லா யோசிச்சிதான் இதைச் சொல்றேன் ஆர்த்தி. நான் நேசிச்ச மனோகர் இப்ப இல்லை. இப்ப இருக்கற மனோகரை என்னால நேசிக்க முடியலை. பார்த்தாலே பத்திக்கிட்டு வருது. இவர்கிட்ட இனிமே என்னால் பிரியமா பேசமுடியாது. பாசமா சிரிக்க முடியாது.”

“இருக்கா, அவசரப்பட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டாதே. உனக்கு அவர்மேல இப்ப சில குறைபாடுகள் இருக்கு. அதெல்லாம் அவர் சரி செஞ்சிட்டாருன்னா அப்புறம் அவரோட சேர்ந்து வாழறதுல உனக்கு என்ன பிரச்சனை? நான் உங்கிட்ட நடந்துக்கிட்டதெல்லாம் தப்புன்னு மனப்பூர்வமா மன்னிப்பு கேக்கறாருன்னு வை, அப்பக்கூட அவரை உதாசீனப்படுத்துவியா?”

“அதெல்லாம் கற்பனையில்கூட நடக்காது. நான் வெளில வந்து ரெண்டு நாளாச்ச ஆர்த்தி. நான் எங்க போனேன், ஏதாவது ஒரு இடத்துல பத்திரமா இருக்கேனான்னு அவர் தெரிஞ்சிக்க நினைச்சாரா? நான் உசிரோடதான் இருக்கேனா இல்ல செத்துப்போயிட்டேனான்னு

கூட அவருக்கு அக்கறை கிடையாது. கைக் குழந்தையோட வந்திருக்கேன். ஒரு மனுஷனுக்குப் பதற வேணாம்?”

“அவரு பதறினாரா இல்லையான்னு உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“என்ன பேசறே ஆர்த்தி? எங்கிட்ட செல்ஃபோன் இருக்கே. ஒரு ஃபோன் செஞ்சாரா? எவ்வளவு அழுத்தம்? எப்படியோ போகட்டும்னு என்ன ஒரு அலட்சியம்! சரி, எங்கிட்ட பேசறதுக்கு நானோ இடிக்குதுன்னே வையி, உன் ஃபோன் நம்பர் தெரியுமில்ல. உனக்காவது ஃபோன் செஞ்சி என்னைப்பத்தி விசாரிச்சாரா? நான் எப்படியும் உங்கிட்ட பேசவேன்னு அவருக்குத் தெரியாதா?”

“அவரோட சூழ்நிலை என்னன்னு தெரியாதேக்கா. நீ கோபமா புறப்பட்டு வந்துட்டே. அவர் இப்ப உன்மேல கோபமா இருக்காரா இல்ல விரக்தியா இருக்காரான்னே தெரியாதே. ஒரு குற்ற உணர்ச்சி காரணமாக்கூட பேசாம இருக்கலாமல்ல?”

“குற்ற உணர்ச்சியாவது வெங்காயமாவது... எல்லாம் விட்டுப் போச்ச ஆர்த்தி. இப்ப அவர் மனசுல மூர்க்கத்தனம் மட்டும்தான் இருக்கு. அந்த பார்ட்னரைப் பழி வாங்கணும்னு ஒரு வெறி மட்டும்தான் இருக்கு. இப்படிப்பட்ட ஆசாமியோட மறுபடி எப்படி சேர்ந்து வாழறது? காதலோட வாழறது வேற... கட்டாயத்தின் பேர்ல வாழறது வேற. மறுபடி என்னை அவரோட வாழச் சொன்னா அது கட்டாயத்தின் பேர்ல வாழற ஒரு எந்திர வாழ்க்கையாத்தான் இருக்கும். அது எனக்கு வேணாம் ஆர்த்தி.

எனக்கு ஒரு சின்ன வேலை சொல்லி வெச்சிருக்கேன். ரெண்டு நாள்ல போக ஆரம்பிச்சிடுவேன். பாப்பாவை நான் பார்த்துக்குவேன். இந்த ஹாஸ்டல்ல மனசுவிட்டுப் பேசறதுக்கு நல்ல தோழிகள் கொஞ்சம் பேர் கிடைச்சிருக்காங்க. இந்தத் தனிமையான வாழ்க்கையில விரக்தி இருந்தாலும், ஒரு கம்பீரமும், சுதந்திரமும் இருக்கு ஆர்த்தி.”

படபடவென்றுப் பொறிந்த தன் அக்காவை ஆறுதலாகப் பார்த்தாள். அவள் தோளில் கை வைத்தாள்.

“அக்கா, நான் உன்னைவிட வயசுல சின்னவ. நான் சொல்றதை நீ கேட்டே ஆகணும்னு கட்டாயப்படுத்தலை. ஆனா அவசரப்பட வேணாப்னு மட்டும் சொல்லத் தோணுது. ஒரு வாரம் போகட்டும். அமைதியா இரு. ஒரு வாரம் கழிச்சு நான் உன்னை வந்து பார்க்கறேன். எடுத்த முடிவுல அப்பவும் நீ உறுதியா இருந்தா... நான் கட்டாயமா நீங்க ரெண்டு பேரும் சட்டபூர்வமா பிரியறதுக்கு வேண்டிய எல்லா உதவியும் செய்றேன். சரியா?”

“ஒரு வாரத்துல என்ன நடக்கப் போகுது?”

“என்ன வேணாலும் நடக்கலாம். கொஞ்சம் பொறுமையா இரேன்.”

“சரி, நீ சொல்றதுக்காக ஒரு வாரம் பொறுமையா இருக்கேன். அப்பறம்... இதெல்லாம் அம்மாவுக்குத் தெரிய வேணாம். அவங்களே பாவம் அப்பா கவலையில் இருப்பாங்க.”

அதன்பிறகு நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் புறப்பட்ட ஆர்த்தி, அருகில் கடைக்குச் சென்று பாப்பாவுக்கும், அக்காவுக்கும் தேவையான பல பொருள்களைப் பட்டியல் போட்டு வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிவந்து வற்புறுத்திக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

அந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனின் லாக்கப்பில் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு வெறித்த பார்வையுடன் அமர்ந்திருந்தான் மனோகர்.

கம்பி வழியில் இட்லிப் பொட்டலத்தை வீசினார் ஒரு கான்ஸ்டபிள்.

“ஏய்... சாப்பிடு.”

அதைத் தொடாமல் அமைதியாக இருந்தான் அவன்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஃபோனில் பேசியபடி அவன் இட்லிப் பொட்டலத்தைத் தொடாமல் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தார். பேசிவிட்டு அவனருகில் வந்தார்.

“என்ன உண்ணாவிரதமா? எங்கிட்ட இதெல்லாம் வேணாம். உன்னை எப்படி சாப்பிட வைக்கிறதுன்னு எனக்குத் தெரியும். பாத்ரா மசண்ட்டா தெரியறே... மேல கை வைக்க வேணாப்னு நினைக்கிறேன். சாப்பிடுறா!” அவரின் அதட்டலில் வெறுத்துப்போய் பொட்டலத்தை எடுத்து நூல் பிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

“ஆமாம், உன் சார்பா யாருக்குத் தகவல் சொல்லணும்னு கேட்டா எதுவும் சொல்லமாட்டேங்கறியே? ஜாமீன்ல போறதா இல்லையா?”

மனோகர் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் அமைதியாக சாப்பிடத் துவங்கினான்.

“ஆத்திரப்பட்டுப் பிரயோஜனமில்லை தம்பி. ராத்திரி கத்தியோட கொலை வெறியோட தண்ணியடிச்சிட்டு பைக்குல வந்தியே, அப்ப யோசிச்சிருக்கணும். நீ சொன்னியே, குணசேகர், அவருக்குத் தகவல் சொல்லிருக்கேன், வந்துக்கிட்டிருக்காரு. அவரு வந்து என்னை கொலை செய்ய வந்தான்னு ஒரு கம்பளைண்ட் குடுத்தாருன்னா, உன் வாழ்க்கையே முடிஞ்சி போச்சு. கொலை முயற்சி பெரிய குற்றம்னு உனக்குத் தெரியாது?”

மனோகர் இடலிகளைச் சாப்பிட்டு முடித்து அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர் பானையிலிருந்து அலுமினிய தம்ளரில் தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்தான்.

“என்ன தண்டனை குடுக்கும் சார் உங்க சட்டம்? தூக்குல போடுமா அதிகபட்சமா? நான் ஏற்கெனவே செத்துட்டேன். அன்பான பொண்டாட்டி, அழகான குழந்தை ரெண்டு பேரையும் பிரிஞ்சிட்டேன்யா. என்னை ஒரு குப்பைக் காகிதம் மாதிரி வீசிட்டுப் போயிட்டா. அப்பவே செத்துட்டேன். இனிமே என்ன தண்டனை குடுத்துடப் போறீங்க?”

ஸ்டேஷன் வாசலில் கார் வந்து நின்று அதிலிருந்து குணசேகர் இறங்கினான். வேகமாக உள்ளே வந்தான். லாக்கப் அறைக்குள் நின்றிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் வெளியே அவனிடம் வந்தார்.

“குணசேகர்” என்று கை குலுக்கி லாக்கப்பில் இருந்த மனோகரைப் பார்த்தான் குணசேகர்.

மனோகர் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் மீண்டும் தரையில் அமர்ந்து முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டான்.

“சொல்லுங்க சார், உங்களுக்கும் இவனுக்கும் பகை உண்டா?”

“எனக்கு இல்லை. அவனுக்கு உண்டு சார்.”

“புரியலையே...”

“வியாபாரத்துல அவனும் நானும் பார்ட்னர்ஸ். அவன் எடுத்த சில முடிவுகளால கம்பெனிக்கு நஷ்டம். அந்த நஷ்டத்துக்கு அவன்தான் பொறுப்பேத்துக்கணும்னு அவனே ஒத்துக்கிட்டு கையெழுத்துப் போட்ட ஒப்பந்தம் இருக்கு. அதுபடி கணக்குப் பார்த்து அவனுக்குச் சேர வேண்டியதை நான் செட்டில் பண்ணிட்டேன். நான் அனுசரணையோட, நேர்மையாதான் நடந்துக்கிட்டேன். ஆனா அவனுக்கு என் மேல வன்மம். பலவிதமா என்னோட பேரையும் புகழையும் கெடுக்க முயற்சி செஞ்சான். அவன் மனைவி என்னைத் தேடி வந்தப்பகூட என் பக்கத்து நியாயங்களை எடுத்துச் சொன்னேன். அவங்க புரிஞ்சிக்கிட்டாங்க. தன் புருஷன் செஞ்சதுதான் தப்புன்னு அவங்களே சொல்லிட்டுப் போனாங்க.

இதுக்கு நடுவுல என் காரை உடைக்கிறது. ஆளை வெச்சு என்னைத் தாக்க முயற்சி பண்ணதுன்னு செஞ்சிக்கிட்டே இருந்தான். இப்ப அவனே என்னைக் கொல்ல வெறியோட புறப்பட்டு வந்து உங்ககிட்ட மாட்டியிருக்கான். என் சைடுலேர்ந்து எந்தத் தப்பான நடவடிக்கையும் இதுவரைக்கும் நான் எடுக்கலை சார். இப்ப நான் என்ன செய்யணும்?”

“இப்ப சொன்னதெல்லாம் ஒரு ஸ்டேட்மெண்டா எழுதுங்க. இவன் இந்தக் காரணத்துக்காக என்னைக் கொலை செய்யற நோக்கத்தோட இருந்தானனு குறிப்பிட்டு தனியா ஒரு புகார் குடுங்க. ராஸ்கல். இவனைப் பத்து வருஷம் ஜெயில்ல தள்ளிடலாம்.”

“நான் மனோகர்கிட்ட பேசலாமா?”

“பேசுங்க.”

குணசேகர் லாக்கப் அறைக்கு வெளியில் நின்று சில விநாடிகள் மனோகரை உற்றுப் பார்த்தான்.

“மனோகர்... என்னாச்சுடா உனக்கு? இப்பக்கூட எனக்கு உன்மேல ஆத்திரத்தைவிட பரிதாபம்தான் அதிகமா வருது. உன் மனசாட்சிக்குத் தெரியும் நான் எந்தத் தப்பும் செய்யலை. அதே உன் மனசாட்சிக்குத் தெரியும், நீ என்ன தப்பு செஞ்சேன்னு. வறட்டுத்தனமான கோபம் உன் வாழ்க்கையையே நாசமாக்கிடும்னு உனக்குப் புரியலையா? இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னதைக் கேட்டேயில்ல? இப்ப அவர் சொன்ன மாதிரி நான் உன்மேல புகார் குடுத்தா என்னாகும்?

ஆதாரத்தோட, ஆயுதத்தோட பிடிச்சிருக்காங்க. கொலை செய்ய முயற்சின்னு கேஸ் போட்டு உன்னை உள்ளே தள்ளிடுவாங்க. என் மேல உள்ள வெறித்தனமான ஆத்திரத்துல, உன் வாழ்க்கையை மட்டும் இல்ல, உன் பொண்டாட்டி, குழந்தை இவங்களோட எதிர்காலத்தையும் குழிதோண்டிப் புதைக்கிறது என்ன நியாயம்? மனசுல உணர்ந்து ஸாரின்னு ஒரு வார்த்தை மட்டும் சொல்லு மனோகர். நான் உன்மேல எந்தக் கம்பளைண்டும் குடுக்கலை. உன்னை விட்டுடச் சொல்றேன், சொல்லு!”

மனோகர் வெறுப்பாக குணசேகரைப் பார்த்தான்.

வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மனோகரிடமிருந்து பதில் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் குணசேகர்.

“தம்பி, இவருக்கு எவ்வளவு நல்ல மனசிருந்தா இப்படி சொல்வாருன்னு நினைச்சிப் பாரு. ஆஃபீஸ் விஷயத்துல என்ன நடந்துச்சோ... அதை விடு.

அதுக்கப்புறம் நீ இவர்கிட்ட பகை வெறியோட நடந்துக்கிட்டதுக்கு இப்ப இவர் நினைச்சா ஒரு புகார்ல உன் எதிர்காலத்தையே நாசம் செஞ்சிடலாம். உன்னை மன்னிக்கிறேன்னு சொல்றார். ஒரு வார்த்தை வாயைத் திறந்து மன்னிப்பு கேட்டுத் தொலையேன்” என்றார் அருகில் வந்துநின்ற இன்ஸ்பெக்டர்.

அப்போதும் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக பார்த்தபடி இருந்தான் மனோகர்.

குணசேகர், நேராக இன்ஸ்பெக்டரின் மேஜைக்குச் சென்று காகிதம் வாங்கி சரசரவென்று எழுதினான்.

இவன் காதில் விழும்படி சத்தமாக சொன்னான்.

“சார், இப்பவும் நான் அவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் குடுக்கத்தான் விரும்பறேன். இந்தப் புகார்ல எல்லாமே விவரமாக எழுதிருக்கேன். ஆனா நாளைத் தேதி போட்டிருக்கேன். நாளைக்குக் காலைல வரைக்கும் பாருங்க. நான் செஞ்சதெல்லாம் தப்புன்னு அவன் எழுத்துப்பூர்வமா ஒரு மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதி உங்ககிட்ட குடுத்தா... இதைக் கிழிச்சுப் போட்டுட்டு அவனை வெளில விட்டுடலாம். அப்பவும் வீம்பா இருந்தா... இந்தப் புகாரை ஃபைல் பண்ணிடுங்க சார். நான் வரேன்.”

குணசேகர் விடுவிடுவென்று ஸ்டேஷனைவிட்டு வெளியேறி, நன் காரில் ஏறிச் செல்ல... இன்ஸ்பெக்டர் மனோவிடம் வந்தார்.

“நீ சரியான வீம்பு பிடிச்சவன்யா. அவர் சொன்னதெல்லாம் கேட்டியில்ல? நல்ல யோசிச்சிக்கோ. காலைல வரைக்கும் உனக்கு டைம் இருக்கு. உள்ளேப் போறதா, இல்ல வெளில போறதான்னு நீயே முடிவு பண்ணிக்கோ.”

மனோகர் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அமைதியாகப் பார்த்தான்.

ஆர்த்தி, மனோகரின் வீட்டுக்கு வந்தாள். வீடு பூட்டியிருக்கவே, பக்கத்து வீட்டில் விசாரித்தாள்.

“எதுவும் சொல்லிட்டுப் போகலையேம்மா. மோட்டார் சைக்கிள் எடுத்துக்கிட்டு அந்தத் தம்பி போச்சு. நேத்து ராத்திரிலேர்ந்து வீடு திரும்பலை...”

வெளியே வந்தாள். நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு மனோகரின் செல்போனைத் தொடர்புகொண்டாள்.

“ஹலோ... யாரு?” என்றது ஒரு முரட்டுக் குரல்.

“மாமா? உங்கக்குரல் மாதிரி இல்லையே?”

“உங்களுக்கு மனோகர் வேணுமா?”

“ஆமாம்?”

“நீங்க யாரு?”

“அவரோட சிஸ்டர் இன் லா. அவர் எங்க? நீங்க யார் சார் பேசறீங்க?”

“அவர் இப்ப ஸ்டேஷன் லாக்கப்ல இருக்காரு. நான் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பேசறேன். அட்ரஸ் சொல்றேன். இங்க வாங்கம்மா.”

பதறினாள். அடுத்த அரை மணியில் அந்த ஸ்டேஷனில் இருந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் எல்லாம் விவரித்து, குணசேகர் வந்ததையும், அவன் சொல்லிச் சென்றதையும் விவரித்தார்.

லாக்கப்பிற்கு வெளியில் நின்றபடி மனோகரைப் பார்த்தான் ஆர்த்தி.

“என்ன மாமா இதெல்லாம்?”

உச்சு கொட்டினான் மனோகர்.

“நிறைய நடந்து போச்சு ஆர்த்தி.”

“பரவால்ல. எல்லாம் பொறுமையா பேசிக்கலாம். சரிசெய்ய முடியாத பிரச்னைன்னு எதுவுமே இல்லை. மொதல்ல ஒரு மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் குடுத்துட்டு வாங்க மாமா.”

“என்ன இருக்கு வெளில ஆர்த்தி? எல்லாம் போச்சு. என் மானம், மரியாதை, என் பணம், கௌரவம் எல்லாம் போச்சு. என் பொண்டாட்டி, குழந்தை எல்லாம் என்னை விட்டுப் போயாச்சு. எதுக்கு வெளில வரச்சொல்றே? என் மேல என்ன கேஸ் வேணாலும் போட்டும் ஆர்த்தி. இப்ப எனக்கு எதைப் பத்தியும் கவலையில்லை.”

“என்ன பேச்சு இது? இத்தனை விரக்தியா பேசற நீங்க, ஏன் அக்காவை வெளிய போக விட்டீங்க? எதுக்காக அப்படி ஒரு மோசமான சூழ்நிலையை உருவாக்கணும்?”

“நான் எதிர்பார்க்கலை ஆர்த்தி. ஏதோ கோபமா தெரு முனை வரைக்கும் போய்ட்டு பத்து நிமிஷத்துல வந்துடுவான்னுதான் நினைச்சேன்.”

“சரி, அதுக்கப்புறமும் வரலைன்னதும், அக்காவைத் தேட வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுக்கு இல்லையா?”

“மனசு வெறுத்துடுச்சு. ஒரு பிரச்னையப்பதானே பொண்ணடாட்டி சப்போர்ட்டா, கூட இருக்கணும்? அவளும் சேர்ந்து என்னைக் குத்துனா... எப்படி தாங்கிக்க முடியும்? இதுக்கெல்லாம் காரணமான அந்த குணசேகரை ஒரு வழி பண்ணிடலாம்னு நல்லா சரக்கேத்திக்கிட்டு கத்தியோட புறப்பட்டேன். இவங்ககிட்ட மாட்டித்

தொலைச்சிட்டேன். அவன் வந்து எனக்கு நிபந்தனை விதிச்சிட்டுப்போயிட்டான். இவன்கிட்ட மன்னிப்பு கேக்கறதுக்கு... ஜெயிலுக்குப் போலாம் ஆர்த்தி.”

“உங்க எந்த முடிவுமே சரியில்லை மாமா. எந்த ஒரு விஷயத்துலயும் தப்புத் தப்பா யோசிக்கிறீங்க. நீங்க ஜெயிலுக்குப் போயிட்டா எல்லா பிரச்னையும் தீர்ந்துடுமா? உங்களையே நம்பி எங்க எல்லாரையும் விட்டுட்டு உங்க பின்னாடி வந்தவளுக்கு இதான் நீங்க செய்ற மரியாதையா? அவ நடுத்தெருவுல கைக் குழந்தையோட பின்னாலும் பரவால்லை, உங்க வீம்புதான் உங்களுக்கு முக்கியம், இல்லையா?”

அமைதியாக இருந்தான் மனோகர்.

ஆர்த்தியால் அவன் மனதில் அலைவீசும் கோபம், இயலாமை, எரிச்சல், விரக்தி எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சரியானதை எடுத்துச் சொல்ல சரியான நபர் இல்லாததுதான் அவனுடைய முதல் பிரச்னை என்பதை உணர்ந்தான்.

“அக்காவும், ப்ரீதியும் இப்ப எங்க இருக்காங்கன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது ஆர்த்தி. என் மனசு முழுக்க இருந்த வெறியில நான் எதைப் பத்தியும் யோசிக்கலை. பாவம், அவ! உங்க வீட்டுக்கும் அவளால வரமுடியாது. அவங்க வீட்டுக்கும் போக முடியாது. இப்ப எங்க இருக்கானே தெரியலை.”

“தெரிஞ்சுக்கற ஆர்வமாவது இருக்கா?”

“சொல்லு ஆர்த்தி, உனக்குத் தெரியுமா?”

“நான் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? அவங்களுக்காக நீங்க மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் குடுத்துட்டு வெளில வரப் போறீங்களா என்ன? உங்களுக்கு உங்க வீம்புதானே முக்கியம்? அவங்க என்ன ஆனா உங்களுக்கு என்ன?”

சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்த மனோகரின் கண்கள் கலங்கின.

“ஆர்த்தி, போய் மன்னிப்பு கடிதம் எப்படி எழுதனுமோ எழுதி வாங்கிட்டு வா, நான் கையெழுத்துப் போடறேன்” என்றான் மனோகர்.

முகம் மலர்ந்து இன்ஸ்பெக்டரிடம் சென்றாள் ஆர்த்தி.

அந்த ஹோட்டலில் மனோகர் ஆர்வமாகச் சாப்பிடுவதை கன்னத்தில் கை வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் ஆர்த்தி.

“சாப்ட்டு முடிச்சிட்டேன் ஆர்த்தி. இப்ப சொல்லு, அக்காவும், ப்ரீதியும் எங்க இருக்காங்க?”

“சொன்னா என்ன செய்வீங்க மாமா?”

“என்ன கேள்வி இது? அவங்களை வீட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போவேன்.”

“போயி? மறுபடி நாளையிலேர்ந்து வார்த்தையால் துவைச்சு எடுக்கப்போறாங்களா?”

அமைதியாகத் தண்ணீர் குடித்தான் மனோகர்.

“அந்த குணசேகரை பழி வாங்கறதுதான் உங்க வாழ்க்கையோட லட்சியமா வெச்சுக்கப் போறாங்களா மாமா? இதே அளவுக்கு அவருக்கும் உங்க மேல ஆத்திரம் இருக்கறதுக்கு நியாயம் இருக்கில்லையா? நீங்க வெளில வர்றதுக்கு உங்களுக்கு அவர் எதுக்கு சந்தர்ப்பம் குடுக்கணும்? இப்ப நீங்க வெளில சுதந்திரமா இருக்கறது அவர் உங்களை மன்னிக்கத் தயாரா இருந்ததாலதானே?

இது ஒண்ணு போதாதா அவர் எந்தத் தப்பும் செய்யலைன்னு நீங்க உணர்றதுக்கு? பதிலுக்கு நீங்களும் எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு அவரை மன்னிச்சிடப் போறீங்களா, இல்லை இன்னும் அதே வெறியோட திரிஞ்சி உங்க மனசு, உடம்பு, உங்க எதிர்காலம் எல்லாத்தையும் கெடுத்துக்கப் போறீங்களா?”

மனோகர் தலையைக் குனிந்தான். மேஜை மேல் விரலால் கோலம் போட்டான்.

“ரெண்டு நாளைக்கு எதைப் பத்தியும் யோசிக்காம அமைதியா இருங்க மாமா. குடிக்கக்கூடாது. கோயிலுக்குப் போங்க. நல்ல ப்ரெண்ட்சை சந்திங்க. லைப்ரரிக்குப் போங்க. ரெண்டு நாள் கழிச்சு, நான் உங்களை மீட் பண்றேன்.

அதுக்கப்பறம் அக்கா எங்க இருக்கான்னு உங்ககிட்ட சொல்லலாமா வேணாமான்னு நான் முடிவு பண்றேன். ஆனா அவ பத்திரமா இருக்கா.

இன்னொரு விஷயம், இந்த ரெண்டு நாளும் நீங்க அவளுக்கு ப்போனும் பண்ணக்கூடாது. எல்லாம் உங்க நன்மைக்குதான் சொல்றேன். சரியா?”

ஆமோதித்து தலையைசைத்தான் மனோகர்.

13

அர்ச்சனா, அந்த எக்ஸ்போர்ட் நிறுவனத்தின் அலுவலகத்திற்கு வெளியில் ஒரு மரத்தடியில் இன்னும் சில பெண்களுக்கு மத்தியில் காத்திருந்தாள். கையில் ஒரு ஃபைல் வைத்திருந்தாள்.

பெயர்கள் அழைக்கப்பட்டு ஒவ்வொருவராக உள்ளே சென்று வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்டர்வ்யூ முடித்து வெளியில் வந்த ஒரு பெண்ணை அணுகிக் கேட்டாள் அர்ச்சனா.

“என்ன கேக்கறாங்க?”

“நான் டைலரிங் வேலைக்கு அப்ளை பண்ணியிருந்தேன். அது முடிஞ்சு போச்சாம். பண்டல் பண்றது, அயர்ன் பண்றதுன்னு ஹெல்ப்பர் வேலைதான் இருக்காம். ஆறு மாசத்துக்கு டிரெயினிங் பீரியடாம். அப்ப மாசம் ரெண்டாயிரம் தருவாங்களாம். எனக்கு ஒத்து வராதுன்னு சொல்லிட்டு வந்துட்டேன்.”

அர்ச்சனாவின் முகம் வாடிப் போனது. அவளும் அங்கு டைலரிங் வேலைக்குதான் விண்ணப்பித்திருந்தாள். அவ்வளவு குறைந்த சம்பளத்தில் எப்படி வேலை பார்க்க முடியும் என்று கேள்வி எழுந்தது.

அவள் பெயர் அழைக்கப்பட்டபோது, போகாமல் திரும்பவிடலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தவள் சரி, போய்தான் பார்த்து விடலாமே என்று தீர்மானித்து உள்ளே சென்றாள்.

அறைக்குள் இருந்த உதவி மேனேஜர் தன் கண்ணாடியை சரி செய்துகொண்டு அவளின் விண்ணப்பத்தை ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தார்.

“டைலரிங் வேலைக்கு ஆள் எடுத்து முடிச்சிட்டோம்மா. ஹெல்ப்பர் வேலைக்குதான் இப்ப பார்க்கறோம். உங்களுக்கு அதுக்கு சம்மதம்னா, மேற்கொண்டு பேசலாம்.”

“அது... வந்து... ஹெல்ப்பர்ன்னா சம்பளம் கம்மியாயிடுமே சார்.”

“ஆமாம். அததுக்கு உள்ள சம்பளம் தானே தர முடியும்? சண்டே வேலைபார்த்தா தனி பேட்டா இருக்கு. ஓவர்டைம் பார்த்தா அதுக்கு தனி சம்பளம் இருக்கு.”

“எல்லாம் சேர்த்து எவ்வளவு கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கு சார்?”

“மாச சம்பளம் ஆறு மாசத்துக்கு ரெண்டாயிரம் தருவோம். அதுக்கப்புறம் மூவாயிரம். ஓவர் டைம், சண்டே பேட்டா, போனஸ் இதுல தனியா மாசம் ரெண்டாயிரம் சம்பாதிக்க முடியும்.”

ஒரு விநாடி யோசித்தாள் அர்ச்சனா. எந்த வேலையும் இல்லாமல் இருப்பதற்கு முதலில் இந்த வேலையில் சேர்ந்து கொள்ளலாம். அப்புறம் வேறு நல்ல வேலை கிடைத்தால் மாறிக் கொள்ளலாம் என்று யோசித்தாள்...

“சரிங்க சார். சம்மதம். டைலரிங் வேலை எதுவும் காலியானா எனக்கு குடுப்பீங்கல்ல?”

“கண்டிப்பா. இன்னொரு விஷயம்மா. நைட் ஷிப்ட்லயும் வேலை பாக்க வேண்டிருக்கும்.”

“எப்பல்லாம் நைட் ஷிப்ட் இருக்கும் சார்?”

“மாசத்துல பத்து நாள் இருக்கலாம். எப்பப்பன்னு இப்ப சொல்ல முடியாதும்மா.”

சின்ன யோசனைக்குப் பிறகு அதற்கும், “சரி சார்” என்றாள்.

மனோகர் அந்தப் பூங்காவில் ஒரு மரத்தடி நிழலில் தலைக்கு அடியில் இரண்டு கைகளையும் செருகிக் கொண்டு வானம் பார்த்துப் படுத்திருந்தான். மரக் கிளைகளுக்கிடையில் தெரிந்த வானத்தில்

மேகங்கள் திரிதிரியாய் பிரிந்து கலைந்து கொண்டிருந்தன. திடீரென்று வீசிய காற்றில் மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த ஒரு பூ, அவன் மார்பில் விழுந்தது. அதைக் கையில் எடுத்தான். அதற்குள்ளிருந்த ஒரு சின்ன வண்டு வெளியே பறந்து போனது.

அந்தப் பூ மனோகரின் நினைவலைகளைக் கலைத்தது. இதேப் பூங்காவில்தானே ஒருமுறை பூங்காவின் காவலாளி வந்து விரட்டும் வரை அர்ச்சனாவிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

என்ன பேசினோம் என்று யோசித்துப் பார்த்தபோது எதுவும் நினைவிற்கு வரவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி இருவரும் சிரித்ததும், அவள் நடுநடுவில் 'ச்சீ!' என்று சொன்னதும், நாலா பக்கங்களிலும் உன்னிப்பாக கண்காணித்துவிட்டு அவசரமாக முத்தங்கள் பரிமாறிக் கொண்டதும் நினைவில் தங்கியிருந்தது. இந்தப் பார்க்கில் மட்டுமல்ல, அருகிலிருக்கும் ஹோட்டலிலும்தான் எத்தனை சந்திப்புகள்! ஓடிப்போய்தான் திருமணம் செய்து கொண்டாக வேண்டும் என்கிற முடிவை எடுத்ததும், அதற்கான திட்டம் பேசப்பட்டதும் இந்த மரத்தடியில்!

அப்போது அர்ச்சனாவுடன் நிகழ்ந்த உரையாடல் இப்போது நினைவிற்கு வந்தது.

“மனோ, கொஞ்சம் பயமா இருக்குப்பா” என்று கலங்கினாள் டியை உறிந்துகொண்டே!

“என்மேல நம்பிக்கை இல்லையா?”

“முட்டாள் மாதிரி பேசாதே! நம்ம ரெண்டு வீட்டையும் கல்யாணத்துக்கப்பறம் நம்மளை மன்னிச்சி ஏத்துக்குவாங்களா?”

“ஏத்துப்பாங்க அர்ச்சனா. ஆனா உடனே நடக்காது, அதுக்கு பொறுமையா காத்திருக்கணும். உன் தங்கச்சி ஆர்த்திக்கு நம்ம மேட்டர் தெரியுமல்ல?”

“நான் யாரையோ லவ் பண்ணேன்னு தெரியும். அது நீங்கதான்னு தெரியாது.”

“நம்ம ப்ளான்?”

“நாளைக்கு நாம ரகசியமா திருச்சிக்குப் புறப்படற ப்ளானா?”

“அதைத்தான் கேக்கறேன்.”

“ம்ஹும். தெரியாது. உங்க வீட்ல?”

“மூச்! என் ஃப்ரண்ட்ஸ் அத்தனை பேருக்கும் தெரியும். அஃப் கோர்ஸ் அவங்கதான் ஹெல்ப் பண்ணப்போறாங்க... ஒரு லெட்டர் மாதிரி எழுதி வெச்சிடலாமா, இல்லைன்னா ஒரு கேசுட்ல பதிவு பண்ணி வெச்சிடலாமா?”

“லெட்டர்தான் பெட்டர். என்னன்னு எழுதறது? மனசுக்குள்ள ஒரு நடுக்கமும் உதறலும் இருக்கு மனோ.”

“உன் மனசுல இருக்கற ஒரு ரகசியமான பயத்தை நான் பகிரங்கமா சொல்லட்டுமா அர்ச்சனா?”

“என்ன?”

“அப்பா, அம்மா, தங்கச்சின்னு ஒட்டு மொத்த குடும்பத்தையே உதறிட்டு இவன் பின்னாடி போகப்போறனே, இவன் கடைசிவரைக்கும் என்னை நல்லபடியா இதே அன்போட பாத்துப்பானா? இப்படி ஒரு கேள்வி உன் மனசுல அப்பப்ப எட்டிப்பார்க்குது. சொல்லு, உண்டா, இல்லையா?”

“ச்சீ! அதெல்லாம் இல்லை.”

“நீ ஒத்துக்க மாட்டே. ஆனா அதான் உண்மை. அப்படி ஒரு எண்ணம் உன்மனசுல வந்தா அது ஒண்ணும் தப்பில்லை. இது இயல்பான கவலைதான். அர்ச்சனா, நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?”

“என்ன?”

“இதுவரைக்கும் நான் உன் லவ்வர் மட்டும்தான். திருச்சில வெச்சி உன் கழுத்துல தாலி கட்டினப்புறம் எனக்கு நாலு ரோல்!”

“நாலு ரோலா?”

“ஆமாம். கல்யாணத்துக்கப்புறம் உனக்கு புருஷன், அப்பா, அம்மா, தங்கச்சி இந்த நாலு உறவுகளும் நான்தானே? அவங்க மூலமா உனக்கு கிடைச்சிட்டிருந்த பாசத்தையும் நான் குடுத்தாகணுமில்ல? அப்ப நான் சொன்னது கரெக்ட்தானே?”

அப்படி அவன் சொன்ன அடுத்த விநாடி அர்ச்சனாவின் கண்களில் உணர்ச்சியின் மேலீட்டால் கண்ணீர் பெருக... வழக்கம்போல் சுற்றும் முற்றும் பார்க்காமல் அவன் சட்டையை இழுத்துப் பிடித்து தன்னை நோக்கி இழுத்து அணைத்து அவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்தமிட்டான்.

“இது போதும் மனோ. இந்த ஒரு வார்த்தை போதும், இந்த நிமிஷம் என்னை நீ செத்துப்போகச் சொன்னாக்கூட சந்தோஷமா செத்துப்போவேன்.”

மனோகர் கையில் படிந்திருந்த அந்தப் பூ கீழே விழுந்தது. அவன் கண்களில் வழிந்த கண்ணீர் இரண்டு புறங்களிலும் இறங்கி அவன் காதுகளை நனைத்தது.

‘ச்சே! அப்படிப்பட்ட அர்ச்சனாவிடம் சமீப காலமாக நான் நடந்து கொண்டது எதுவும் சரியில்லையே? என்னையே நம்பி வந்தவன்! கணவனாக, அப்பாவாக, அம்மாவாக, தங்கையாக நான் உனக்கு இருப்பேன் என்று சொன்ன வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, எல்லா உறவுகளையும் உதறிவிட்டு என் பின்னால் வந்தவன். எனக்கொரு அழகான வாரிசைப் பெற்றுத் தந்தவன்.

‘அவளைப் போய்.. ச்சே! எங்கோ எடுபடாமல் போன என் நியாயமற்ற கோபத்தை எல்லாம் அவளிடம் கொட்டி... அவளை நோக்கித்து... வார்த்தைகளால் குதறியெடுத்து... என்னைவிட்டுப் போகச் செய்து... என்ன மனிதன் நான்!

‘குணசேகரால் எப்படி என்னை மன்னிக்க முடிந்தது? அந்தப் பழைய நட்புதானே காரணம்? என் வறட்டுத்தனமான வீம்பு நியாயமில்லை என்று நானே பல சமயம் உண்மை உணர்ந்திருந்தாலும்... என்னை வேறு மாதிரியான அரக்க மனிதனாக மாற்றியது யார்? நானேதான். எனக்குள் ஆர்ப்பரிக்கும் என் வறட்டுத்தனமான ஈகோ... ஈகோ... ஈகோ மட்டுமே எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம்.’

அவனை நோக்கியபடியே, காய்ந்த இலைச் சருகுகளை மிதித்தபடி நடந்து வரும் ஆர்த்தியைப் பார்த்து எழுந்து உட்கார்ந்த மனோகர் தன் கண்ணீரை அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டான்.

14

ஆர்த்தி, அருகில் வந்ததும் மனோகர் புல்வெளியிலிருந்து எழுந்து அருகிலிருந்த சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்தான். அவள் வந்து அவனருகில் அமர்ந்தாள்.

“என்ன மாமா, என்ன முடிவு செஞ்சிங்க? அந்தக் குணசேகரைக் கொலை செஞ்சிட்டு ஜெயிலுக்குப் போகப் போறீங்களா? எப்படிக் கொலை பண்ணதுன்னு திட்டம் போட்டாச்சா?”

“ஆர்த்தி, நானே நொந்து போயிருக்கேன். உன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு உங்கக்காகிட்ட பேசாம இருக்கேன்.

அர்ச்சுனா எனக்குக் கிடைச்ச பொக்கிஷம்! அதை ஒரு தடவை தொலைச்சிட்டேன். இனிமே அந்த முட்டாள்தனத்தைச் செய்யமாட்டேன். சொல்லு, அவ எங்க இருக்கா?”

“சொல்றேன் மாமா. அதுக்கு முன்னாடி அவளோட இப்போதைய மனநிலை என்னன்னு நீங்க தெரிஞ்சிக்கணும். அவ ஒரு ஹாஸ்டல்ல தங்கியிருக்கா. எக்ஸ்போர்ட் கம்பெனில ஹெல்ப்பர் வேலையில் சேரப் போறா. என்னை இப்படியே விட்டுடுன்னு சொல்றா. அவ என்கிட்ட கேட்ட ஒரே உதவி என்ன தெரியுமா? அவளுக்கு நான் டைவோர்ஸ் வாங்கித்தரணுமாம்.”

“இல்ல... பொய்! எனக்கு உறைக்கணும்னு கற்பனையா சொல்றே. அவ என்மேல கோபமா இருக்கா, அதுக்காக என்னை விட்டுப் பிரிஞ்சிட நினைக்கிறான்னு நீ சொல்றது அதிகம். அவளால் அது முடியாது. எங்க ரெண்டு பேர் காதல்ல, அவ என் மேல வெச்சிருந்த காதல்தான் அதிகம்.”

“நம்பிக்கை உடையறப்ப காதலும் சேர்ந்து உடைஞ்சிடும் மாமா. அவ அப்படி சொல்றான்னா... அந்த அளவுக்கு காயப்பட்டிருக்கா உங்க வார்த்தைகளால! உங்க செய்கைகளால! அதை ஏன் உணரமாட்டேங்கறீங்க? குடும்பத்துல என்ன பிரச்னை நடந்தாலும் ஒரு பொண்டாட்டி பொறுமையாவே போகணுமா? எதுக்கும் எல்லையில்லையா?”

“நான் பேசுனது, நடந்துகிட்டது எல்லாமே தப்புதான். இப்ப அதை நான் உணர்ந்துட்டேன் ஆர்த்தி. ஓர் எதிரியாலயே என்னை மன்னிக்க முடியுதுன்னா... என் அர்ச்சுனாவால, என்னை மன்னிக்க முடியாதா?”

“முடியும். என் அக்காவைப் பத்தி எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நான் விரும்பற ஒருத்தர் ஓர் அடி விலகிப்போனா... இவ பத்தடி விலகிப் போய்டுவா. அவங்க ஓர் அடி இவளை நோக்கித் திரும்பினா... பத்தடி அவங்களை நோக்கி வந்துடுவா. ரொம்ப மெல்லிசான மனசு மாமா.

எந்த வேகத்துல உணர்ச்சிவசப்படறாளோ... அதே வேகத்துல உண்மையும் புரிஞ்சுக்குவா. நான் அவளுக்குப் புரிய வைக்கிறேன். ஆனா... முதல்ல எனக்கு நீங்க ஓர் உத்தரவாதம் தரணும் மாமா.”

“என்ன சொல்லு?”

“பழி வாங்கற உணர்வையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வெச்சிட்டு... ஒரு புது மனுஷனா... எங்கக்காவைக் காதலிச்சப்ப இருந்த அதே உற்சாக மனுஷனா மறுபடியும் மாறணும். உங்க திறமையையும், புத்திசாலித்தனத்தையும் யாரும் எப்பவும் பறிச்சிட முடியாது மாமா. ஏதாச்சும் ஒரு வகையில் உங்களால முன்னேறிட முடியும்.”

“ஆர்த்தி உன்னைப் பார்த்தா ரொம்ப பெருமையா இருக்கு. எவ்வளவு பக்குவமா பேசறே? எந்த உறவுகளும் வேணாமனு நாங்க எல்லாரையும் உதறிட்டுத் தனியா புறப்பட்டோம். அந்த உறவுதான் இப்ப நாங்க வாழணும்னு போராடுது...”

உன் அப்பா, அம்மாவுக்கு உள்ள அதே கோபம் உனக்கும் இருக்க நியாயமிருக்கு. அப்படி ஒரு கோபத்துல நீ இருந்திருந்தா... என்னை வெளில எடுக்க ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருக்க மாட்டே. இந்நேரம் அந்த இன்ஸ்பெக்டர் ஏதாச்சும் ஒரு செக்ஷன்ல என்னை உள்ள தள்ளிருப்பார். உனக்கு எப்படி தேங்ஸ் சொல்றதுன்னு தெரியலை.”

“இருங்க மாமா. இன்னும் என் வேலை முடியலை. இப்ப இருக்கற உங்க மனநிலையை அக்காகிட்ட எடுத்துச் சொல்லி அவளைச் சமாதானப்படுத்தணும். அவ உங்களை மறுபடி ஏத்துக்கணும். அதுக்கப்புறம் மொத்தமா நன்றி சொல்லுங்க” என்று எழுந்தாள் ஆர்த்தி.

நான்கு மாத்திரைகளையும் கிழித்தெடுத்து அப்பாவின் உள்ளங்கையில் வைத்துவிட்டு, தண்ணீரைக் கொடுத்தாள் ஆர்த்தி.

அப்பா, மாத்திரை விழுங்கி முடித்ததும்... அருகில் ஸ்டேலை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்தாள்.

உள்ளிருந்து வந்த அம்மா, “ஆர்த்தி, இன்னிலேருந்து காலேஜுக்குப் போகப்போறதா சொன்னியே, புறப்படலையா?” என்றாள்.

“இல்லம்மா, இன்னும் ரெண்டு நாள் கழிச்சுப் போறேன்.”

“ஏம்மா?” என்று வாஞ்சையோடு அவள் தலையைத் தடவினார் அப்பா. “இப்ப எனக்கு ஒண்ணும் இல்லம்மா. நல்லாருக்கேன். அம்மா இருக்கா. நீ போய்ட்டு வா. பாவம்... ஏற்கெனவே நிறைய நாள் லீவு போட்டுட்டே” என்றார் அப்பா.

“பரவால்லப்பா. உங்களுக்காக இத்தனை நாள் லீவு போட்டுருந்தேன். இப்ப அக்காவுக்காக இன்னும் ரெண்டு நாள் லீவு போட்டா தப்பில்லைப்பா.”

அம்மா அருகில் வந்தாள், “ஏய்... அக்காவைப் பத்தி பேசுனாலே அப்பாவுக்குப் பிடிக்காதுன்னு தெரியுமில்ல. இப்ப எதுக்கு அவ பேச்சை எடுக்கறே?”

“இல்லம்மா. நான் பேசியாகணும். அப்பா, என்னை மன்னிச்சுடுங்க. நான் ஏதாச்சும் அதிகப் பிரசங்கித்தனமா பேசற மாதிரிகூடத் தெரியலாம். ஆனா நான் பேசியே ஆகணும். அப்பா, இந்த ஆபரேஷன்ல நிறைய ரிஸ்க் இருந்திச்சு. அது உங்களுக்கே தெரியும். அதனாலதான் என்னைக் கூப்பிட்டு உக்காரவெச்சு வீட்டுப்பத்திரம். எங்க இருக்கு, எல்.ஐ.சி. பாலிசி எங்க வெச்சுருக்கேன்னெல்லாம் சொன்னீங்க. நெருப்புன்னா வாய் வெந்துடாது. ஆபரேஷன்போ ஏதாச்சும் ஆயிருந்தா, நீங்க இந்த நிமிஷம் இல்லை. இது உங்களுக்கு மறுபிறவிப்பா, உங்க மனசாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்லுங்க.

“ஆபரேஷன் தியேட்டர்ல ஆபரேஷன் நடக்கப்போற நேரத்துல உங்க மனசுல பலவிதமான சிந்தனைகள் வந்திருக்கும். அதுல உங்க பேத்தியைப் பாக்கவே இல்லையேங்கற ஓர் ஏக்கமும் இருந்திச்சா இல்லையா? மறைக்காம சொல்லுங்கப்பா. அப்படி ஒரு நினைப்பு வந்திச்சா இல்லையா?”

“ஏய்... என்னடி அப்பாகிட்ட இப்படில்லாம்...” என்று அதட்டிய அம்மாவைக் கையமர்த்தினார் அப்பா. “அவ பேசட்டும்.”

“என்னதான் கோபம் இருந்தாலும்... அடி மனசுல உங்களுக்கு அக்கா மேலயோ இல்ல அக்கா பெத்த உங்க பேத்தி மேலயோ பாசமே இல்லாம இருக்காதுப்பா. அந்தப் பாசம் அந்தச் சமயத்துல கண்டிப்பா விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கும்ப்பா.

நம்ம உடம்புக்கு சட்டை போட்டு மறைக்கிற மாதிரி நம்ம மனசுல இருக்கற நிஜமான உணர்வுகளுக்கும், தன்மானம், கோபம், வீம்புன்னு டிசைன் டிசைனா சட்டை போட்டு மறைச்சு வெச்சிருக்கோம். உண்டா, இல்லையா? சொல்லுங்க.”

அப்பா, சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்தார். பிறகு நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தபோது அவரின் விழிகள் துளிர்த்திருந்தன!

“நீ சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சத்தியம். நான் பெத்த பொண்ணு நீ. உங்கிட்ட உண்மை பேசறதுக்கு நான் வெக்கப்பட வேண்டியதில்லைமமா.”

“நீ சொன்ன எல்லா நினைப்பும் வந்திச்சு. அக்காவையும், மாப்பிள்ளையையும், பேத்தியையும் தள்ளி வெச்சது அதிகப்படியான கோபமோன்னு தோணிச்சு. அவங்களையெல்லாம் ஒரு தடவை பாக்கணும்னு மனசு ஏங்குச்சி. ஆபரேஷன் முடிஞ்சி எல்லாம் சரியானதும் நீ சொன்னியே அதே மாதிரி மனசு கோபங்கற சட்டைய மறுபடி எடுத்துப் போட்டுக்கிச்சி.”

“இதையெல்லாம் ஜெயிக்கிறதுக்கு நாம ஞானிகள் இல்லையேமமா. சாதாரண மனுஷங்கதானே? வெளிப்படையாவே சொல்றேன். இப்ப எல்லாத்தையும் மன்னிக்கத் தயாரா இருக்கு என் மனசு.”

மகிழ்ச்சியில் கண்கள் கலங்க அப்பாவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட ஆர்த்தி, “ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குப்பா. அக்கா, மாமா ரெண்டு பேரும் இப்ப ரொம்ப நொந்து போயிருக்காங்கப்பா. இப்ப அவங்களுக்கு உறவுகளோட பாசமும், சப்போர்ட்டும் தேவைப்பா.”

“நீங்க இப்பவும் வீம்பாவே பேசிடுவீங்களோன்னு நினைச்சேன். உங்களைப் பார்க்க முடியாம அக்கா எவ்வளவு பரிதவிச்சிப் போனாத் தெரியுமா? நான் அவங்களைக் கூட்டிட்டு வர்றேன்ப்பா. உங்க ஆசீர்வாதம் அவங்களுக்கு முதல்ல வேணும்” என்று கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள் ஆர்த்தி.

ப்ரீதியைத் தூக்கி அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான் மனோகர். கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வேறு திசையில் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் அர்ச்சனா.

“அக்கா, போதும் உன் வீம்பு நாடகம். அவரு நிபந்தனையற்ற மன்னிப்புன்னு இறங்கி வந்துட்டாருல்ல? நீ உச்சாணிக்கொம்புலயே உக்காந்திருந்தா எப்படி?”

“பன்றதெல்லாம் பண்ணிட்டுக் கடைசில வந்து மன்னிப்பு கேட்டா எப்படி மன்னிக்கிறதாம்?”

“அக்கா, மாமா நேத்து பளிச்சுன்னு ஒரு வார்த்தை சொன்னாரு. எதிரியா இருந்த குணசேகராலேயே என்னை மன்னிக்க முடிஞ்சப்போ... அர்ச்சனாவால மன்னிக்க முடியாதா என்னன்னு கேட்டாரு.”

“பேச்செல்லாம் வெல்லக் கட்டியாதான் இருக்கும். மறுபடியும் பழையபடி ஆரம்பிக்க மாட்டாருன்னு என்ன உத்தரவாதம்?”

“என்னக்கா இது? அவரு என்ன சொன்னா நீ நம்புவே? இல்ல என்ன செஞ்சா நம்புவே?”

“எதுவும் செய்ய வேணாம். எங்கிட்ட நூறு சதவிகிதம் உண்மை பேசச் சொல்லு. முடியுமா அவரால? முதல்ல குணசேகர் செட்டில்மெண்ட்டா குடுத்த பத்து லட்சம் ரூபாய் எங்கே. அதை என்ன செஞ்சாருன்னு கேளு?”

“ஆர்த்தி, அவளுக்கு ஷேர் மார்க்கெட்ன்னாலே வெறுப்பு. நான் சீக்கிரம் பணத்தைப் பல மடங்காக்கணும்னு ஷேர் மார்க்கெட்ல இன்வெஸ்ட் செஞ்சேன்.

“என் நேரம்... எல்லா ஷேரும் புட்டுக்கிச்சு. பத்து லட்சம் போட்டது ரெண்டு லட்சமாயிடுச்சு. அதான் சொல்லாம மறைச்சிட்டேன். இப்ப மறுபடி கொஞ்சம் ஏறி... ஆறு லட்சம் மதிப்புக்கு வந்திருக்கு. எல்லாத்தையும் வித்து பணத்தை பேங்க்ல போட்டுட்டேன்.

“இந்த ஆறு லட்சத்தை முதலீடா வெச்சிக்கிட்டு சின்னதா தொழில் துவங்கப்போறேன். மறுபடி ஜெயிப்பேன்ற நம்பிக்கை

வந்திருக்கு. இந்த நேரத்துல முறுக்கிக்கிட்டு நிக்காம... எனக்கு சப்போர்ட்டா இருக்கச் சொல்லு ஆர்த்தி."

"இன்னும் என்ன உத்தரவாதம் வேணும் உனக்கு?" என்றாள் ஆர்த்தி.

மனோகர் அருகில் வந்த அர்ச்சனா, "இந்த மனசு இப்படியே இருக்கணும். அதுபோதும்" என்றாள்.

அவள் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான் மனோகர்.

"இப்ப உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி தரப்போறேன். உங்க வீட்டுக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி நேரா எங்க வீட்டுக்குப் போறோம். அங்க ஒரு தடபுடலான விருந்து ரெடியாகிட்டிருக்கு."

"என்னடி சொல்றே? அப்பா..."

"அப்பாதான் என்னென்ன சமைக்கணும்னு மெனு போட்டது. அப்பா, உன்னை மன்னிச்சிட்டார். உங்களை ஆசீர்வாதம் பண்றதுக்கு அட்சதையோட ரெடியா இருக்கார்."

எல்லாரோட அடிமனசுலயும் நல்ல குணங்கள் கண்டிப்பா இருக்குக்கா. அதை மறைச்சிக்கிட்டு அது மேல படிஞ்சிருக்கற அழுக்கைச் சரியான சந்தர்ப்பத்துல கழுவிட்டா... அந்த நல்ல குணங்கள் பளிச்சுன்னு தெரியும். வாங்க போலாம்" என்றாள் ஆர்த்தி.

ப்ரீதி "கெக்கெக்கே" என்று சிரித்தது.

நிறைந்தது

நான் மலரோடு தனியாக...

1

ஒலிபெருக்கிகள் எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் இரைச்சலாய் விளம்பரங்களை காதுகளில் திணித்துக் கொண்டிருந்தன.

'என்ன ராஜாத்தி, ஏன் இப்படி கவலையா இருக்கே?'

'இந்த சட்டை என்ன போட்டுத் துவைச்சாலும் வெள்ளையாக மாட்டேங்குது. நாளைக்கோ அவருக்கு முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கு. அதான் கவலையா இருக்குக்கா.'

'ப்பூ! இவ்வளவுதானா? மயில்மார்க் டிட்டெர்ஜெண்ட் சோப் இருக்கறப்போ நீ ஏன் கவலைப்படறே? எந்த அழுக்கையும் அடிச்சி விரட்டிடும்!'

'ஆம்! வாங்குங்கள் மயில் மார்க் டிட்டெர்ஜெண்ட் சோப்! போலிகளைக் கண்டு ஏமாந்து விடாதீர்கள்! மயில் மார்க் என்று கேட்டு வாங்குங்கள்!'

தமிழ்நாடு அரசின் சாதனைகளை முரசு கொட்டும் பல அரங்கங்களிலும் கியூவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். கண்காட்சியை ஒரு தரம் சுற்றி வரும் ரயில் இன்னும் இரண்டு பெட்களுக்கு ஆள்சேரக் காத்திருந்தது. பல நிறுவனங்களின் துண்டுப் பிரச்சார நோட்டீசுகள் "Use Me" தொட்டிகளைத் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களிலும் மிதி பட்டன. சோப்புக் குமிழிகள் பல வண்ணங்கள் பிரதிபலித்துக் காற்றில் அலைந்தன. இரண்டு கையாலும் பிடித்துச் சாப்பிட வேண்டிய மகா அப்பளங்களுக்கும், கை பூரா எண்ணெயாகும் மிளகாய் பஜ்ஜி களுக்கும் டோக்கன் வாங்கிக்கொண்டு முந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.